

UZASADNIENIE

K. K. (1) oskarżony został o to, że:

I. W okresie od (...) roku w P. i L., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził T. S. (1), P. K. (1) ps. (...), A. S., N. N. (1) oraz dwie ustalone osoby, mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu lub uczestnictwie w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i środków odurzających w postaci marihuany, ***tj. o przestępstwo z art. 258 §1 k.k.***

II. W okresie od dnia (...) roku do dnia (...) roku w P. i L., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z T. S. (2), ustaloną osobą i P. K. (1) ps. (...), brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto co najmniej (...) gram i wartości hurtowej co najmniej (...) złotych, w ten sposób, że w celu dalszej odsprzedaży odpłatnie zbywał te narkotyki w następujących okolicznościach, i tak:

a) w dniu (...) roku, po przyjęciu zamówienia od T. S. (1), sprzedał za jego pośrednictwem, znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram i wartości hurtowej (...) złotych ustalonej osobie, która narkotyk ten następnie odsprzedała P. K. (1) ps. (...),

b) w okresie od (...) roku, przekazał w celu dalszej odsprzedaży T. S. (2) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram i wartości (...) złotych, której sprzedaż T. S. (1) zaproponował następnie ustalonej osobie, obiecując w przypadku realizacji transakcji wynagrodzenie w kwocie (...) złotych i przyjmując również od tej ustalonej osoby wstępne informacje o podjętych przez niego negocjacjach z nieustalonym dotychczas mężczyzną przewidzianym jako kontrahent, w zakresie dotyczącym ceny,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

III. W okresie od dnia (...) roku w P., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z T. S. (2) i ustaloną osobą, czynił przygotowania bezpośrednio zmierzające do popełnienia przestępstwa, polegającego na udziale w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto (...) gram i wartości hurtowej (...) złotych w ten sposób, że prowadził rozmowy z T. S. (2), występującym w roli pośrednika i przyjął od niego ustne zlecenie na załatwienie i dystrybucję wyżej wymienionego narkotyku, wiedząc, że nabywcą ma być ustalona osoba ***tj. o przestępstwo z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.***

IV. W okresie od (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, oraz co najmniej jednym nieustalonym mężczyzną, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) złotych, a następnie w kwocie (...) złotych Ł. D. poprzez kilkakrotne kierowanie wobec niego gróźb pozbawienia życia i zdrowia, okazując przy tym jeden raz broń palną oraz stosując przemoc w postaci uderzenia pięścią w głowę, ***tj. o przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.***

P. K. (1) oskarżony został o to, że:

V. W okresie od (...) roku, w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził również N. N. (1), A. S. ps. (...), T. S. (1) i K. K. (1) oraz dwie ustalone osoby, mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu lub uczestnictwie w obrocie

znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, **tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.**

VI. W okresie od (...) roku, w P., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z A. S. N. N. (1) i dwiema ustalonymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto co najmniej 2505 gram i wartości hurtowej co najmniej (...) złotych, w ten sposób, że w celu dalszej dystrybucji nabywał odpłatnie te narkotyki od niżej wskazanych kontrahentów, i tak:

a) w okresie od (...) roku po uprzednim nabyciu przez jedną ustaloną osobę od N. N. (1) znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości (...) gram zakupił od niego za pośrednictwem drugiej ustalonej osoby wskazany narkotyk za kwotę (...) złotych, płacąc tej drugiej ustalonej osobie (...) złotych za pośrednictwo w tej transakcji,

b) w dniu (...) roku po uprzednim nabyciu przez jedną ustaloną osobę od N. N. (1) znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości (...) gram zakupił od niego za pośrednictwem drugiej ustalonej osoby wskazany narkotyk za kwotę (...) złotych, płacąc tej drugiej ustalonej osobie (...) złotych za pośrednictwo w tej transakcji,

c) w okresie od (...) roku uczestniczył w transakcji zakupu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci (...) gram amfetaminy o wartości (...) złotych w ten sposób, że po przyjęciu przez jedną ustaloną osobę od N. N. (1) oferty nabycia i dalszej odsprzedaży wyżej wskazanego narkotyku, przeprowadził szereg rozmów z dwiema ustalonymi osobami, a także uczestniczył w spotkaniu z wymienionymi osobami, którego celem było ustalenie czasu i miejsca transakcji sprzedaży jemu tego narkotyku, do którego odbioru w dniu (...) roku wyznaczył A. S., ps. (...),

d) w dniu (...) roku, po prowadzonych od (...) roku negocjacjach pomiędzy T. S. (2) a ustaloną osobą, w trakcie których celem dalszej dystrybucji, osoba ta w jego imieniu złożyła ofertę stałego nabywania od T. S. (1) znacznych ilości amfetaminy, wziął udział w transakcji zakupu nabytej wcześniej przez T. S. (1) od K. K. (1) znacznej ilości amfetaminy o wadze netto (...) gram i wartości hurtowej (...) złotych, za pośrednictwem tej ustalonej osoby, która narkotyki te odebrała od T. S. (1) i następnie mu dostarczyła, w zamian za co otrzymała od niego wynagrodzenie w wysokości (...) złotych,

e) w dniu (...) roku zakupił od T. S. (1) za pośrednictwem ustalonej osoby substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze (...) gram i minimalnej wartości hurtowej (...) złotych, a następnie w formie wynagrodzenia za przeprowadzoną transakcję umniejszył zadłużenie tej osoby o (...) złotych,

f) w dniu (...) roku za pośrednictwem A. S. udzielił ustalonej osobie w celu dalszej odsprzedaży substancję psychotropową w postaci porcji amfetaminy o wadze 5-ciu gram i wartości (...) złotych, za którą przyjął pieniądze w wyżej wskazanej kwocie,

g) w dniach od (...) roku, w P., usiłował wziąć udział w transakcji zakupu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram i wartości hurtowej (...) złotych w ten sposób, że w dniu (...) roku, otrzymał od ustalonej osoby ofertę nabycia tego narkotyku, na którą wyraził zgodę, a następnie w dniu (...) roku oczekiwał na dostawę przedmiotowej amfetaminy, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie w tym samym dniu przez funkcjonariuszy policji bezpośrednich uczestników transakcji, to jest dwóch ustalonych osób i N. N. (1) na miejscu jej realizacji, przy czym wyżej opisanych czynów dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za przestępstwa podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. , sygn. (...)

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65§1 k.k., w zw. z art. 64 §1 k.k.

VII. W dniu (...) roku w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 18,09 gram, przy czym opisanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. (...) **tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 k.k.**

N. N. (1) oskarżony został o to, że:

VIII. W okresie od (...) roku w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził również: T. S. (1), A. S. ps. (...), P. K. (1) ps. (...), K. K. (1) oraz dwie ustalone osoby, mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu lub uczestnictwie w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, **tj. o przestępstwo z art. 258 §1 k.k.**

IX. W okresie od (...) roku do dnia (...) roku w P., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1), A. S. oraz dwiema ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto co najmniej 2286,73 gram i wartości hurtowej nie mniejszej niż (...) złotych oraz środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze netto 6 kg i wartości hurtowej nie mniejszej niż (...) złotych, w ten sposób, że:

a) w okresie od (...) roku sprzedał jednej ustalonej osobie znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram za kwotę co najmniej (...) złotych, wiedząc, że narkotyk ten przeznaczony jest do dalszej dystrybucji i za pośrednictwem drugiej ustalonej osoby zostanie on dalej sprzedany P. K. (1) za kwotę co najmniej (...) złotych,

b) w dniu (...) roku sprzedał jednej ustalonej osobie znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram za kwotę co najmniej (...) złotych, wiedząc, że narkotyk ten przeznaczony jest do dalszej dystrybucji i za pośrednictwem drugiej ustalonej osoby zostanie on dalej sprzedany P. K. (1) za kwotę co najmniej (...) złotych,

c) w okresie od (...) roku, uczestniczył w transakcji sprzedaży znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci (...) gram amfetaminy o wartości co najmniej (...) złotych w ten sposób, że w dniu (...) roku złożył jednej ustalonej osobie ofertę kupna i dalszej odsprzedaży wymienionego narkotyku, który za pośrednictwem drugiej ustalonej osoby został sprzedany P. K. (1), a jego odbioru w dniu (...) roku dokonał A. S., ps. (...),

d) w okresie od (...) roku w różnych odstępach czasu, w pięciu transakcjach sprzedał jednej ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto 250 gram, za łączną kwotę (...) złotych, która następnie w całości została odsprzedana przez tę ustaloną osobę drugiej ustalonej osobie,

e) w okresie od (...) roku, nabył od nieustalonej dotychczas osoby środek odurzający w postaci marihuany o wadze netto 6 kg i wartości hurtowej nie mniejszej niż (...) złotych, z czego (...) gram netto o wartości co najmniej (...) złotych, przekazał do dalszej dystrybucji ustalonej osobie w ramach częściowej spłaty zadłużenia wynoszącego około (...) zł, z tytułu uprzednio zaciągniętej u niego pożyczki na uruchomienie działalności gospodarczej, po czym po okresie około tygodnia, dowiadując się od tej osoby, że narkotyk nie został jeszcze sprzedany, wziął od niej połowę tej marihuany, to jest (...) gram netto o wartości co najmniej 7500 zł,

f) w okresie od (...) roku, przekazał ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości około 300 gram w ramach wzajemnych rozliczeń,

g) w dniach od (...) do (...) roku uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto 236,73 gram i wartości hurtowej (...) złotych w ten sposób, że w dniu (...) roku, złożył jednej ustalonej osobie ofertę pilnej sprzedaży tego narkotyku, a następnie w dniu (...) roku, po ustaleniu przez dwiema ustalonymi osobami szczegółów dotyczących miejsca i czasu transakcji, udał się wraz z jedną z tych osób na miejsce sprzedaży samochodem marki N. (...), umieszczając w tym pojeździe wymieniony narkotyk, gdzie razem z tą osobą, po wyjściu z samochodu został zatrzymany przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w P. w trakcie spotkania z drugą ustaloną osobą, jeszcze przed przekazaniem jej narkotyku, który przeznaczony był do dalszej odsprzedaży dla P. K. (1),

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

X. W okresie od (...) roku w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, co najmniej 10 razy udzielił nieodpłatnie ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram, ***tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.***

A. S. oskarżony został o to, że:

XI. W okresie od (...) roku, w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził również: T. S. (1), N. N. (1), P. K. (1) ps. (...), K. K. (1) oraz dwie ustalone osoby, mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu lub uczestnictwie w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, ***tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.***

XII. W okresie od (...) roku w P., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) i N. N. (1) oraz dwiema ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto 520 gram i wartości (...) złotych oraz środkiem odurzającym w ilości 1 detalicznej porcji o wartości detalicznej (...) złotych w ten sposób, że:

a) w okresie od (...) roku dwukrotnie sprzedał ustalonej osobie amfetaminę o łącznej wadze netto 10 gram o wartości (...) złotych, wiedząc przed transakcją, że narkotyk ten odsprzedany zostanie dalej przez tę osobę R. S.,

b) w dniu (...) roku przyjął od ustalonej osoby telefoniczne zamówienie dotyczące sprzedaży T. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto 5 gram i minimalnej wartości detalicznej (...) złotych,

c) w okresie od (...) roku, po negocjacjach prowadzonych pomiędzy dwiema ustalonymi osobami od początku (...) roku w zakresie dotyczącym zaplanowanej początkowo na dzień (...) roku sprzedaży P. K. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram i wartości hurtowej (...) złotych, uczestniczył tego dnia w spotkaniu, podczas którego w obecności dwóch ustalonych osób i P. K. (1), podjął się zadania polegającego na tym, że po otrzymaniu od ustalonej osoby instrukcji i numeru telefonu do N. N. (1), w dniu (...) roku rano odebrał od N. N. (1) wyżej wymieniony narkotyk przeznaczony do dalszej dystrybucji dla P. K. (1),

d) w dniu (...) roku sprzedał ustalonej osobie środek odurzający w postaci marihuany w ilości 1 porcji i cenie detalicznej (...) złotych wiedząc przed transakcją, że narkotyk ten odsprzedany zostanie dalej przez tę osobę nieustalonemu dotychczas mężczyźnie o imieniu B.,

e) w dniu (...) roku sprzedał ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto 5 gram, o średniej wartości (...) złotych, wiedząc przed transakcją, że narkotyk ten odsprzedany zostanie dalej przez tę osobę nieustalonemu dotychczas mężczyźnie,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

XIII. W okresie od (...) roku w P., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił niżej wymienionym osobom substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto 17 gram i 1 detalicznej porcji o nieustalonej wadze i wartości detalicznej 358 złotych, i tak:

- a) w pierwszej połowie (...) roku udzielił ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej dotychczas detalicznej porcji zapakowanej w folię aluminiową,
- b) w dniu (...) roku udzielił ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto 5-ciu gram przyjmując w tym samym dniu część zapłaty w wysokości (...) złotych,
- c) w dniu (...) roku po przyjęciu ustnego zamówienia od ustalonej osoby udzielił T. S. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto 5 gram i wartości detalicznej (...) złotych,
- d) w dniu (...) roku udzielił ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto 2 gram i wartości detalicznej (...) złotych, przy czym jedną z tych porcji nabywca przeznaczył dla P. C.,
- e) w dniu (...) roku udzielił ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto 5 gram i wartości detalicznej (...) złotych, przy czym porcja ta przeznaczona była dla P. T.

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

XIV. W (...) roku w P., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, wszedł w posiadanie narkotyków, i tak:

- a) w (...) roku po trzykrotnym nabyciu od ustalonej osoby posiadał środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze netto 200 gram i wartości (...) złotych,
- b) w dniu (...) roku po nabyciu od ustalonej osoby posiadał substancję psychotropową w postaci mefedronu o wadze netto 10 gram i cenie detalicznej (...) złotych,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

T. S. (1) oskarżony został o to, że:

XV. W okresie od początku (...) roku w P. i L., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodzili również: N. N. (1), A. S. ps. (...), P. K. (1) ps. (...), K. K. (1) oraz dwie ustalone osoby, mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu lub uczestnictwie w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany, ***tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.***

XVI. W okresie od dnia (...) roku do dnia (...) roku w P. i L., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) ps. (...), K. K. (1) oraz ustaloną osobą uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto co najmniej 1500 gram i wartości hurtowej co najmniej (...) złotych, w ten sposób, że w celu dalszej odsprzedaży odpłatnie zbywał te narkotyki w następujących okolicznościach, i tak:

a) w dniu (...) roku, po negocjacjach prowadzonych od dnia (...) roku z ustaloną osobą, sprzedał za jej pośrednictwem, nabytą wcześniej od K. K. (1), substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram i wartości hurtowej (...) złotych P. K. (1) ps. (...),

b) w okresie od (...) roku, nabył od K. K. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram i wartości (...) złotych, której sprzedaż zaproponował następnie P. K. (2), obiecując w przypadku realizacji transakcji wynagrodzenie w kwocie (...) złotych i przyjmując również od ustalonej osoby wstępne informacje o podjętych przez niego negocjacjach z nieustalonym dotychczas mężczyzną przewidzianym jako kontrahent, w kwestii ustalenia dolnej ceny sprzedaży w przeliczeniu na (...) gram tego narkotyku na poziomie minimum (...) złotych,

c) w dniu (...) roku sprzedał P. K. (1) ps. (...) za pośrednictwem ustalonej osoby substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze netto (...) gram i minimalnej wartości hurtowej (...) złotych,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

XVII. W okresie od dnia (...) roku w P. i L., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i ustaloną osobą, czynił przygotowania bezpośrednio zmierzające do popełnienia przestępstwa, polegającego na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto (...) gram i wartości hurtowej (...) złotych w ten sposób, że prowadził rozmowy z K. K. (1), występującym w roli dostawcy i złożył u niego zamówienie na wyżej wskazany narkotyk, ustalając, że nabywcą w celu dalszej dystrybucji ma być ustalona osoba, ***tj. o przestępstwo z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k.***

XVIII. W dniu (...) roku w P. i L., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej dwukrotnie wszedł w posiadanie narkotyków w ten sposób, że:

- zakupił od ustalonej osoby substancję psychotropową w postaci jednej detalicznej porcji amfetaminy o nieustalonej wadze i wartości, którą po przyjęciu instruktażu od tej osoby, odebrał osobiście po uprzednim samodzielnym rozporcjowaniu z większej ilości przechowywanej w samochodzie dostawczym typu BUS zaparkowanym w P. przy ulicy (...),

- zakupił od A. S. za pośrednictwem ustalonej osoby substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 5-ciu gram i wartości detalicznej co najmniej 120 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

XIX. W dniu (...) roku w L., wbrew przepisom ustawy, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu gazowego (...) model BABY kal. 8 mm, ***tj. o przestępstwo z art. 263 §2 k.k.***

XX. W dniu (...) roku, w L., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 16,43 gram netto i środek odurzający w postaci marihuany o wadze 8,12 gram netto, ***tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.***

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu sprawy obejmującej przytoczone zarzuty, ***wyrokiem z dnia (...) r. w sprawie o sygn. akt (...) (...) /14***, orzekł w ten sposób, że:

odnośnie oskarżonego K. K. (1)

1. Uniewinnia oskarżonego **K. K. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

2. Uznaje oskarżonego **K. K. (1)** za winnego tego, że w dniu (...) roku w P. i L., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (2), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że po przyjęciu zamówienia od T. S. (1), sprzedał mu (...) gram amfetaminy za kwotę (...) zł wiedząc, że amfetamina przeznaczona jest do dalszej sprzedaży tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

3. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty (...) (dwanaście tysięcy) zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej jaką oskarżony odniósł dopuszczając się przestępstwa opisanego wyżej w punkcie 2 wyroku.

4. Uznaje oskarżonego **K. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od dnia (...) roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (2), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do uczestniczenia w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze (...) gram i wartości hurtowej 5 (...) zł w ten sposób, że przyjął od T. S. (1) ustne zamówienie na jej dostarczenie, po czym podjął działania zmierzające do uzyskania substancji psychotropowej, wiedząc, że przeznaczona ma być ona do dalszej sprzedaży tj. przestępstwa z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.**

5. Uznaje oskarżonego **K. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od dnia (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. C., w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od Ł. D. kilkukrotnie kierował wobec niego groźby pozbawienia życia i zdrowia tj. przestępstwa z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 191§2 k.k. wymierza mu karę **7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.**

6. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wymierzone w punkcie 2, 4 i 5 jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu K. K. (1) **karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.**

7. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 6 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. K. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...)

odnośnie oskarżonego P. K. (1)

8. Uznaje oskarżonego **P. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od (...) roku do (...) roku w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził również N. N. (1), P. G. (1), P. K. (2), T. S. (1) i A. S. ps. (...), mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany tj. przestępstwa z art. 258 §1 k.k. i za to na podstawie art. 258 §1 k.k. wymierza mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

9. Uznaje oskarżonego **P. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od (...) roku do dnia (...) roku w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z poniżej opisanego procederu stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z P. K. (2) i A. S., uczestniczył i usiłował uczestniczyć w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto co

najmniej 2.736,73 gram i wartości hurtowej 29.(...) zł w ten sposób, że w celu dalszej dystrybucji nabywał substancje psychotropowe od niżej wskazanych kontrahentów, i tak:

a) w okresie od (...) roku po uprzednim nabyciu przez P. G. (1) od N. N. (1) znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości (...) gram zakupił od niego za pośrednictwem P. K. (2) wskazaną substancję psychotropową za kwotę 5.(...) zł, płacąc P. K. (2) (...) zł za pośrednictwo w tej transakcji,

b) w dniu (...) roku po uprzednim nabyciu przez P. G. (1) od N. N. (1) znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości (...) gram zakupił od niego za pośrednictwem P. K. (2) wskazaną substancję psychotropową za kwotę (...)(...) zł, płacąc P. K. (2) (...) zł za pośrednictwo w tej transakcji,

c) w okresie od dnia (...) roku zakupił znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...) gram amfetaminy o wartości 5.(...) zł w ten sposób, że po zamówieniu przez P. G. (1) u N. N. (1) wskazanej substancji psychotropowej, którą następnie miał zakupić od P. G. (1) za pośrednictwem P. K. (2), prowadził rozmowy z P. K. (2) i A. S., których celem było ustalenie czasu i miejsca odbioru amfetaminy, a którą to substancję psychotropową odebrał od N. N. (1) w dniu (...) roku A. S. ps. (...), a następnie mu przekazał,

d) w dniu (...) roku pomiędzy T. S. (2), a P. K. (2) negocjacjach, w trakcie których P. K. (2) w imieniu P. K. (1) złożył T. S. (2) ofertę stałego nabywania od niego znacznych ilości amfetaminy, zakupił za pośrednictwem P. K. (2) nabytą w tym samym dniu przez T. S. (1) od K. K. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze (...) gram i wartości hurtowej (...) zł, którą to substancję P. K. (2) odebrał od T. S. (1) i dostarczył mu, za co otrzymał wynagrodzenie w wysokości (...) zł,

e) w dniu (...) roku zakupił od T. S. (1) za pośrednictwem P. K. (2) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze (...) gram i wartości hurtowej (...) zł, gdzie tytułem wynagrodzenia za przeprowadzenie transakcji umniejszył P. K. (2) dług wobec jego osoby o (...) zł,

f) w dniach od (...) do (...) roku, w P., usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto 236,73 gram i wartości hurtowej (...) zł w ten sposób, że w dniu (...) roku, otrzymał od P. K. (2) ofertę nabycia wymienionej substancji psychotropowej, którą za pośrednictwem P. G. (1) chciał zbyć N. N. (1), a następnie w dniu (...) roku oczekiwał na dostawę amfetaminy, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie w tym samym dniu przez funkcjonariuszy policji bezpośrednich uczestników transakcji tj. P. K. (2), P. G. (1) i N. N. (1) na miejscu jej realizacji,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia (...)(...) i od dnia (...) kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 i inne ustawy z dnia (...) o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia (...) o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65§1 k.k., w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

10. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty (...) (...) (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset) zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej jaką oskarżony odniósł dopuszczając się przestępstwa opisanego wyżej w punkcie 9 wyroku.

11. Uznaje oskarżonego **P. K. (1)** za winnego tego, że w dniu (...) roku w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 18,09 gram, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia (...) (...) kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) sygn. (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 i inne ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia

29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 k.k. wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

12. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wymierzone w punkcie 9 i 11 jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu P. K. (1) **karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.**

13. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 12 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. K. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...)

14. Na podstawie art. 230 §2 k.k. zwraca oskarżonemu P. K. (1) dowody rzeczowe przechowywane w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w P. pod nr (...)

- opakowanie karty SIM (...) nr tel. (...) (pkt I.1 wykazu k. 2036 akt),
- opakowanie karty SIM (...) nr tel. (...) (pkt I.2 wykazu k. 2036 akt)

odnośnie oskarżonego N. N. (1)

15. Uznaje oskarżonego **N. N. (1)** za winnego tego, że w okresie od (...) roku do (...) roku w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodzili również P. G. (1), P. K. (2), T. S. (1), P. K. (1) ps. (...) i A. S. ps. (...), mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany tj. przestępstwa z art. 258 §1 k.k. i za to na podstawie art. 258 §1 k.k. wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

16. Uznaje oskarżonego **N. N. (1)** za winnego tego, że w okresie od (...) roku do dnia (...) roku w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z poniżej opisanego procederu stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z P. G. (1) i A. S., uczestniczył i usiłował uczestniczyć w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto co najmniej 1.986,73 gram i wartości hurtowej (...) zł oraz środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 1.000 gram i wartości hurtowej nie mniejszej niż (...) zł, w ten sposób, że:

- a) w okresie od (...) roku sprzedał P. G. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze (...) gram za kwotę (...) zł wiedząc, że środek ten przeznaczony jest do dalszej sprzedaży,
- b) w dniu (...) roku sprzedał P. G. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze (...) gram za kwotę (...) zł wiedząc, że środek ten przeznaczony jest do dalszej sprzedaży,
- c) w okresie od dnia (...) roku, sprzedał P. G. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...) gram amfetaminy o wartości co najmniej (...) zł, która to substancja za pośrednictwem P. K. (2) została następnie sprzedana P. K. (1), a którą przekazał w dniu (...) roku A. S., ps. (...),
- d) w okresie od (...) roku, w pięciu transakcjach sprzedał P. G. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 250 gram, za łączną kwotę (...) zł, wiedząc, że środek ten przeznaczony jest do dalszej sprzedaży,
- e) w okresie od (...) nabył od nieustalonej osoby środek odurzający w postaci marihuany o wadze (...) gram, a następnie w ramach częściowej spłaty zadłużenia z tytułu uprzednio zaciągniętej pożyczki, przekazał P. G. (1) 1.000 gram wymienionego środka odurzającego o wartości co najmniej (...) zł wiedząc, że środek ten przeznaczony zostanie

do dalszej sprzedaży, po czym po upływie około tygodnia wziął od P. G. (1) około (...) gram uprzednio przekazanej marihuany o wartości około 7.(...) zł,

f) w dniach od dnia (...) do (...) roku usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto 236,73 gram i wartości hurtowej (...) zł w ten sposób, że w dniu (...) roku złożył P. G. (1) ofertę pilnej sprzedaży amfetaminy, która po dokonaniu wzajemnych uzgodnień miała zostać zakupiona za pośrednictwem P. K. (2) przez P. K. (1), a następnie w dniu (...) roku udał się z P. G. (1) samochodem marki N. (...), w którym schował wymienioną substancję psychotropową, na spotkanie z P. K. (2), w celu realizacji transakcji, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji,

tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

17. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty (...) (trzydzieści dwa tysiące pięćdziesiąt złotych) zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej jaką oskarżony odniósł dopuszczając się przestępstwa opisanego wyżej w punkcie 16 wyroku.

18. W ramach zarzutu opisanego w pkt IX e) uznaje oskarżonego **N. N. (1)** za winnego tego, że w okresie od (...) posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o wadze (...) gram tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę **1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.**

19. Uznaje oskarżonego **N. N. (1)** za winnego tego, że w okresie od (...) roku w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co najmniej dziesięciokrotnie udzielił nieodpłatnie P. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze co najmniej (...) gram tj. przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.**

20. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wymierzone w punkcie 15, 16, 18 i 19 jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu N. N. (1) **karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.**

21. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 20 kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu N. N. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...)

odnośnie oskarżonego A. S.

22. Uznaje oskarżonego **A. S.** za winnego tego, że w okresie od (...) roku w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodzili również N. N. (1), P. G. (1), P. K. (2), T. S. (1), P. K. (1) ps. (...), mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany tj. przestępstwa z art. 258 §1 k.k. i za to na podstawie art. 258 §1 k.k. wymierza mu karę **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.**

23. W ramach zarzutu opisanego w pkt XII c) uznaje oskarżonego **A. S.** za winnego tego, że w okresie od dnia (...) do (...) roku, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii, oraz wspólnie i w porozumieniu z P. K. (2), P. G. (1), P. K. (1) i N. N. (1), po negocjacjach prowadzonych pomiędzy N. N. (1) i P. G. (1) oraz pomiędzy P. G. (1), P. K. (2) i P. K. (1) dotyczących zaplanowanej początkowo na dzień (...) roku transakcji sprzedaży P. K. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze (...) gram i wartości hurtowej 5.(...) zł w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu z P. G. (1) i P. K. (2), w dniu (...) odebrał od N. N. (1) wymienioną substancję psychotropową, którą następnie przekazał do dalszej dystrybucji P. K. (1) tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

24. W ramach zarzutu opisanego w pkt XII a), b), d), e) oraz pkt XIII uznaje oskarżonego **A. S.** za winnego tego, że w okresie od pierwszej połowy (...) roku w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z poniżej opisanego procederu stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił niżej wymienionym osobom substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze 17 gram i 1 porcję o nieustalonej wadze oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 1 porcji o nieustalonej wadze o łącznej wartości (...) zł, i tak:

a) w pierwszej połowie (...) udzielił P. K. (2) substancję psychotropową w postaci jednej porcji amfetaminy zapakowaną w folię aluminiową o nieustalonej wadze, za nieustaloną kwotę,

b) w dniu (...) udzielił P. K. (2) substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 5 gram przyjmując w tym samym dniu część zapłaty w wysokości (...) zł,

c) w dniu (...) po przyjęciu ustnego zamówienia od P. K. (2) dzielił T. S. (2) substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 5 gram za kwotę (...) zł,

d) w dniu (...) udzielił P. K. (2) substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 2 gram za kwotę (...) zł, przy czym jedną porcję P. K. (2) przeznaczył dla P. C.,

e) w dniu (...) za pośrednictwem P. K. (2) udzielił R. S. substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 5 gram za kwotę (...) zł,

f) w dniu (...) za pośrednictwem P. K. (2) udzielił nieustalonemu mężczyźnie o imieniu B. środek odurzający w postaci marihuany w ilości 1 porcji o nieustalonej wadze za kwotę (...) zł,

tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§2 k.k. 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

25. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 388 (trzysta osiemdziesiąt osiem) zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej jaką oskarżony odniósł dopuszczając się przestępstwa opisanego wyżej w punkcie 24 wyroku.

26. Uznaje oskarżonego **A. S.** za winnego tego, że w (...) roku w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, po nabyciu od P. G. (1), posiadał środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze co najmniej 20 gram tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.**

27. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wymierzone w punkcie 22, 23, 24 i 26 jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz w punkcie 23 i 24 jednostkowe kary grzywny łączy i wymierza oskarżonemu A. S. **karę łączną 2 (dwóch) lat i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 160 (sto sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

28. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 27 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. S. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...)

odnośnie oskarżonego T. S. (1)

29. Uznaje oskarżonego **T. S. (1)** za winnego tego, że w okresie od początku (...) roku w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodzili również N. N. (1), P. G. (1), P. K. (2), P. K. (1) ps. (...) i A. S. ps. (...), mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany tj. przestępstwa z art. 258 §1 k.k. i za to na podstawie art. 258 §1 k.k. wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

(...). Uznaje oskarżonego **T. S. (1)** za winnego tego, że w okresie od dnia (...) roku do dnia (...) roku w P. i L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z poniżej opisanego procederu stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i P. K. (2), uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze (...) (...) gram i wartości hurtowej (...) zł w ten sposób, że nabywał i zbywał wymienione substancje psychotropowe w celu ich dalszej sprzedaży, i tak:

a) w dniu (...), po negocjacjach prowadzonych od dnia (...) roku z P. K. (2), zakupił od K. K. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 1.000 gram i wartości hurtowej (...) zł, a następnie w tym samym dniu sprzedał za pośrednictwem P. K. (2) nabytą substancję psychotropową o wadze (...) gram i wartości hurtowej (...) zł P. K. (1) ps. (...), a w okresie od dnia (...) roku do dnia (...) roku oferował P. K. (2) sprzedaż pozostałej, nabytej w dniu 19 listopada 2019r. od K. K. (1) amfetaminy o wadze (...) gram i wartości (...) zł, obiecując mu, w przypadku realizacji transakcji wynagrodzenie w kwocie (...) zł, po czym P. K. (2) prowadził negocjacje z nieustalonym mężczyzną jako potencjalnym kontrahentem, jak również sam podjął działania zmierzające do znalezienia odbiorcy substancji psychotropowej,

b) w dniu (...) sprzedał P. K. (1) ps. (...) za pośrednictwem P. K. (2) znaczą ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze (...) gram i wartości (...) zł,

tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

31. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty (...) (siedemnaście tysięcy) zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej jaką oskarżony odniósł dopuszczając się przestępstwa opisanego wyżej w punkcie (...) wyroku.

32. Uznaje oskarżonego **T. S. (1)** za winnego tego, że w okresie od dnia (...) roku w P. i L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i P. K. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czynił przygotowania do uczestniczenia w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze (...) gram i wartości

hurtowej 5.(...) zł w ten sposób, że po uprzednim przyjęciu od P. K. (2) ustnego zamówienia na wskazaną substancję psychotropową, zamówił ją u K. K. (1) wiedząc, że przeznaczona ma być ona do dalszej sprzedaży tj. przestępstwa z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierza mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**.

33. Uznaje oskarżonego **T. S. (1)** za winnego tego, że w dniu (...) w P. i L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ten sposób, że:

a) zakupił od P. K. (2) jedną porcję amfetaminy o nieustalonej wadze, którą samodzielnie wydzielił z większej ilości środka psychotropowego, przechowywanego w samochodzie dostawczym typu BUS zaparkowanym w P. przy ulicy (...),

b) zakupił od A. S. za pośrednictwem P. K. (2) substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 5 gram,

tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę **2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności**.

34. Uznaje oskarżonego **T. S. (1)** za winnego tego, że w dniu (...) roku w L. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu gazowego (...) model BABY kal. 8 mm tj. przestępstwa z art. 263§2 k.k. i za to na podstawie art. 263§2 k.k. wymierza mu karę **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**.

35. Uznaje oskarżonego **T. S. (1)** za winnego tego, że w dniu 08 maja 2013r., w L., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 16,43 gram netto i środek odurzający w postaci marihuany o wadze 8,12 gram netto tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności**.

36. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wymierzone w punkcie 29, (...), 32, 33, 34 i 35 jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu T. S. (1) **karę łączną 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**.

37. Na podstawie art. 63§ 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 36 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu T. S. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia(...)

38. Na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca oskarżonemu T. S. (1) dowody rzeczowe przechowywane w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w P. pod nr (...)

- kartonowe pudełko z nadrukiem (...) (pkt II.1 wykazu k. 2036 akt),
- cztery fiolki z tworzywa sztucznego zamykane korkami, w których znajdował się związek 3 - (...) (pkt II.2 wykazu k. 2036 akt),
- substancję zawierającą związek 3 - (...) o wadze 0,83 gram netto, 0,886 gram netto i 0,82 gram netto (pkt II.3 wykazu k. 2036v akt),
- cztery fiolki z tworzywa sztucznego zamykane korkami (pkt II.9 wykazu k. 2036v akt),
- worek foliowy stanowiący opakowanie od substancji zawierającej związek 3 - (...) o wadze 36,43 gram (pkt II.15 wykazu k. 2037 akt),

- sproszkowaną i częściowo zbryloną substancję koloru białego zawierająca związek 3 - (...) o wadze 36,43 gram netto (pkt II.16 wykazu k. 2037 akt),
- kominiarkę (pkt II.18 wykazu k. 2037 akt),
- worek foliowy z zapięciem strunowym z zawartością 61 fiolek z tworzywa sztucznego (pkt II.20 wykazu k. 2037v akt),

39. Na podstawie art. (...) ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci:

- substancji koloru białego zawierającej w swym składzie siarczan amfetaminy o wadze netto 17,88 gram,
- substancji koloru białego zawierającej w swym składzie siarczan amfetaminy o wadze netto 8,83 gram,
- substancji koloru białego zawierającej w swym składzie siarczan amfetaminy o wadze netto 4,09 gram,
- substancji koloru jasnożółtego zawierającej w swym składzie siarczan amfetaminy o wadze netto 2,43 gram,
- suszu roślinnego koloru brunatno-zielonego w postaci fragmentów kwiatostanów, liści łodyg oraz nasion będący zieleń konopi o masie netto 6,(...) gram,
- suszu roślinnego koloru brunatno-zielonego w postaci kwiatostanów, fragmentów liści łodyg oraz nasion będący zieleń konopi o masie netto 0,92 gram,

przechowywanych w Magazynie (...) przy Wydziale Dochodzeniowo – Śledczym KWP w P., nr depozytu (...) (...).

40. Na podstawie art. 44 §2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych przechowywanych w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w P. pod nr (...), w postaci:

- opakowania w postaci woreczka foliowego (pkt I.3 wykazu k. 2036 akt),
- metalowej puszki pomalowanej na kolor złoty z nadrukiem „J. A...” (pkt II.4 wykazu k. 2036v akt),
- woreczka foliowego z zapięciem strunowym, w którym przechowywana była amfetamina (pkt II.5 wykazu k. 2036v akt),
- woreczka foliowego z zapięciem strunowym, w którym przechowywana była amfetamina (pkt II.6 wykazu k. 2036v akt),
- torebki celofanowej stanowiącej opakowanie substancji (pkt II.7 wykazu k. 2036v akt),
- metalowej fajki z odkręcanym ustnikiem i cybuchem (pkt II.8 wykazu k. 2036v akt),
- fragmentu rurki z tworzywa sztucznego (pkt II.10 wykazu k. 2037 akt),
- woreczka foliowego z zapięciem strunowym, stanowiący opakowanie od suszu roślinnego (pkt II.11 wykazu k. 2037 akt),
- wagi elektronicznej koloru srebrnego (pkt II.12 wykazu k. 2037 akt),
- plastycznej substancji koloru ciemnobrązowego (pkt II.13 wykazu k. 2037 akt),
- worka foliowego koloru srebrnego (pkt II.14 wykazu k. 2037 akt),

- wagi elektronicznej (pkt II.17 wykazu k. 2037 akt),
- worka foliowego z zapięciem strunowym stanowiący opakowanie od substancji w postaci suszu roślinnego o wadze netto 6,90 gram (pkt II.19 wykazu k. 2037 akt),
- worka foliowego z zapięciem strunowym z zawartością 98 sztuk woreczków foliowych z zapięciem strunowym (pkt II.21 wykazu k. 2037v akt),
- worka foliowego z zapięciem strunowym z zawartością 37 sztuk woreczków foliowych z zapięciem strunowym (pkt II.22 wykazu k. 2037v akt),
- 3 woreczków foliowych z zapięciem strunowym (pkt II.23 wykazu k. 2037v akt),

41. Na podstawie art. 44§ 6 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci pistoletu gazowego (...) model BABY kal. 8 mm, nr (...) z pustym magazynkiem przechowywanego w Laboratorium Kryminalistycznym KWP w P..

42. Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 i §2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ.U nr 163 poz. 1348) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) przyznaje adw. R. R. kwotę 5.756,40 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu N. N. (1) z urzędu.

43. Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 i §2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ.U nr 163 poz. 1348) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) przyznaje adw. K. K. (2) kwotę 4.575,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. S. (1) z urzędu.

44. Na podstawie § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5, § 16 i §2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ.U nr 163 poz. 1348) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) przyznaje adw. Z. S. kwotę (...) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. S. z urzędu.

45. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w P. koszty sądowe w części tj. w kwocie po (...) zł, na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) nie wymierza im opłaty, a w pozostałej części kosztami sądowymi obejmującymi wydatki związane z udzieleniem oskarżonym N. N. (1), A. S. i T. S. (2) pomocy prawnej z urzędu, obciąża Skarb Państwa.

46. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w P. koszty sądowe w kwocie (...) zł, na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) nie wymierza mu opłaty, a na podstawie art. 630 k.p.k. kosztami sądowymi w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca **oskarżonego K. K. (1)** oraz **oskarżonego N. N. (1)**, działający na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa adwokat M. S., w swojej apelacji wspólnej dla obu wymienionych oskarżonych. wyrok Sądu I instancji

zaskarżył – co pierwszego z wymienionych w części, w jakiej Sąd I instancji nie uniewinnił oskarżonego, w odniesieniu zaś do drugiego z wymienionych – w całości, zarzucając:

1. **obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k.** poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom, prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie w jakim Sąd orzekający:

- uznał za wiarygodne, rzeczowe i konsekwentne zeznania świadka P. G. (1) w zakresie w jakim opisywał transakcje, których przedmiotem miały być narkotyki oraz w zakresie w jakim pomówił oskarżonego N. N. (1) o udział w tych transakcjach, uznając, że zeznania te potwierdziły ustalony stan faktyczny i korespondowały z zeznaniami P. K. (2) oraz znalazły potwierdzenie w materiałach uzyskanych w ramach kontroli operacyjnej podczas gdy zeznania te uznać należy co najmniej w tym zakresie za niewiarygodne. Świadek ten miał interes w pomówieniu oskarżonego N., który był mu winien duże sumy pieniędzy, a nadto zeznania te nie były spójne, konsekwentne i rzeczowe jak chce Sąd, świadek nie był w stanie podać ilości narkotyków, które miały być przedmiotem transakcji, ich ceny, ilości, częstotliwości dokonywanych transakcji, świadek często zmieniał okoliczności istotne dla przypisania oskarżonemu N. popełnienia zarzuconych mu przestępstw, bądź nie potrafił ich w ogóle podać, co ma niebagatelne znaczenie z punktu widzenia w szczególności tych czynów przypisanych oskarżonemu N. N. (1), co do których zeznania świadka nie znajdują potwierdzenia w innym materiale dowodowym (bo takiego materiału brak),

- uznał za wiarygodne, rzeczowe i konsekwentne zeznania świadka P. K. (2) w zakresie w jakim świadek ten opisywał transakcje, których przedmiotem miały być narkotyki (i niezasadne uznanie za niewiarygodne zeznań dotyczące transakcji z oskarżonym S.) uznając, że zeznania te potwierdzają stan faktyczny, podczas gdy świadek nie potrafił stanowczością podać okoliczności dotyczących transakcji, w zeznaniach tych zachodzą sprzeczności, których Sąd nie uwzględnił dokonując oceny tego dowodu,

- pominął w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym okoliczność: że świadek P. K. (2) konsekwentnie, przez cały czas trwania postępowania zeznawał, że nie ma wiedzy, by N. N. (1) był dostawcą narkotyków dla P. G. (1), oraz pominął, że świadek P. G. (1) oraz P. K. (2) nie potwierdzali udziału K. K. (1) w transakcjach narkotykowych,

- uznał za wiarygodny dowód z materiałów zgromadzonych w ramach przeprowadzonej kontroli operacyjnej, który to dowód uczynił podstawą ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przestępstw przez N. N. (1) oraz K. K. (1), podczas gdy dowód ten został oceniony powierzchownie i w rzeczywistości nie wynika z niego, czy utrwalone rozmowy dotyczyły przestępstw narkotykowych, tym bardziej, czy ich przedmiotem była transakcja, ewentualnie jakiego dotyczyła narkotyku, ilości i ceny, tym samym nie dowodzi ona realizacji przez oskarżonych znamion popełnienia zarzucanych im czynów. W szczególności, że oskarżony N. nie został nagrany na żadnej z utrwalonych rozmów, powołane materiały uzyskane z kontroli operacyjnej nawet jeśli mogły potwierdzić dokonanie jakiegokolwiek, transakcji, czy zdarzenia - nie mogą w żaden sposób potwierdzać udziału w niej oskarżonego N. N. (1). W przypadku oskarżonego K. utrwalone rozmowy z jego udziałem z (...) roku, czy (...) roku w swej treści nie potwierdzają udziału oskarżonego w jakimkolwiek przestępnym procederze, nie sposób z nich odczytać, by dotyczyły jakiegokolwiek niedozwolonej substancji, tym bardziej, że brak innych źródeł dowodowych potwierdzających udział N. N. (1) i w szczególności K. K. (1) w czynach wskazanych przez Sąd w sentencji wyroku,

- uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego N. N. (1) oraz K. K. (1) oraz pozostałych oskarżonych nieprzyznających się do winy w niniejszej sprawie, w zakresie w jakim: oskarżony N. N. (1) nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (pomimo że faktu istnienia grupy zaprzeczają również uznani za wiarygodne źródła dowodowe świadkowie K. i G.), uczestniczenia w jakichkolwiek transakcjach, których przedmiotem były narkotyki, zaś co do oskarżonego K. w zakresie w jakim nie przyznał się do uczestniczenia w jakichkolwiek transakcjach narkotykowych (w szczególności, że jego udziału nie potwierdzają „główni” świadkowie w niniejszej sprawie), a nadto, że nigdy nie kierował do pokrzywdzonego D. gróźb pozbawienia życia i zdrowia celem wymuszenia zwrotu wierzycelności (tego ostatniego nie potwierdził sam pokrzywdzony w ostatnich złożonych zeznaniach),

- uznał za niewiarygodne zeznania pokrzywdzonego Ł. D. w zakresie w jakim wskazał, że nie obawiał się tego co mówił mu oskarżony podczas wizyt w jego miejscu zamieszkania, że rola oskarżonego K. była znikoma, w zakresie w jakim nie pamiętał, czy mu groził, jak i czy to miało związek ze zwrotem wierzycelności C..

Powyższe uchybienia miały wpływ na wydane rozstrzygnięcia doprowadzając do błędnych ustaleń, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów.

2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. polegającą na ich niezastosowaniu i nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu językoznawstwa - slangu narkotykowego w celu ustalenia czego dotyczyły rozmowy zarejestrowane w trakcie kontroli operacyjnej pomimo, że w niniejszej sprawie zaistniała konieczność ustalenia okoliczności, dla której wymaga się wiadomości specjalnych, sąd zaś ma obowiązek przeprowadzić dowód z opinii biegłego, gdy stwierdzenie danej okoliczności takich wiadomości wymaga, powyższe zaś miało istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Sąd bowiem uznał, że materiały zgromadzone w trakcie kontroli operacyjnej mimo, że zawierały określenia specyficzne -co do których zabrakło jednoznacznego potwierdzenia ich znaczenia przez świadków – dotyczyły transakcji narkotykowych;

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zgromadzony w sprawie materiał z kontroli operacyjnej dotyczył transakcji których przedmiotem były narkotyki. Za takim kategorycznym twierdzeniem nie przemawiają zeznania świadków - choćby K., który substancję, którą zażywał nazywał amfetaminą, ale przyznaje, że nie wie czego ona dotyczyła, nie potwierdza niektórych określeń wynikających z zarejestrowanych rozmów. Zarzut jest tym bardziej zasadny, że przy żadnym z oskarżonych (z wyjątkiem zdarzenia gdzie zostali zatrzymani oskarżeni) nie zostały zatrzymane żadne środki odurzające, które mogły by być poddane badaniom laboratoryjnym celem potwierdzenia czy stanowią one substancje zabronione ustawowo;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że nr (...) użytkowany był przez N. N. (1), oraz że brał on udział w transakcji, której przedmiotem były narkotyki w okresie od (...) roku, podczas gdy nie wynika to (by oskarżony użytkował ww. nr telefonu) z zeznań świadków- K. czy G., z zabezpieczonych telefonów, a nadto nie zweryfikowano, czy w ogóle użytkownik tego nr telefonu przebywał w miejscu, w którym miało dojść do transakcji, gdyż nie zabezpieczono logowań z masztów (owe logowania dotyczą jedynie oskarżonego S.);

5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 393 k.p.k. , art. 168b k.p.k., w zw. z art. 20 usta o dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437) w brzmieniu obowiązującym w dacie czynów zarzucanych oskarżonym N. N. (1) i K. K. (1), nadanym ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 11.53.273) poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na materiałach uzyskanych w toku kontroli operacyjnej zarządzonej wobec T. S. (1) i P. K. (2) pomimo braku zgody następczej Sądu na ich procesowe wykorzystanie przeciwko oskarżonym N. N. (1) oraz K. K. (1), co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji, w której materiały z kontroli operacyjnej wprowadzone do procesu zostały z naruszeniem przepisów dotychczasowych (art. 20 ustawy z dnia 11 marca 2016 r.). Jak stanowi bowiem art. 20 przytoczonej powyżej ustawy, czynności procesowe dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych. W przedmiotowej sprawie, akt oskarżenia sporządzony został 26 marca 2014 r., a więc w czasie, gdy obowiązywał jeszcze przepis art. 19 ust. 15c ustawy o Policji i przez to uznanie materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej za dowód popełnienia przestępstw przez N. N. (1) i K. K. (1), w świetle ówczesnej dyspozycji wynikającej z art. 19 ust. U ustawy o Policji (z którego wynikał obowiązek wyrażenia przez Sąd zgody wykorzystanie materiałów kontroli operacyjnej w postępowaniu karnym, a zgody takiej brak jest w materiale dowodowym) było niedopuszczalne i jako takie sprzeczne z art. 20 ustawy z dnia 11 marca 2016 r.

6. obrazę przepisów postępowania tj. art. 168 b k.p.k. w zw. 6 k.p.k., art. 170 pkt 1 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieodniesienie się przez Sąd do istoty wniosku dowodowego Prokuratora (także jego zakresu

i terminu złożenia) w przedmiocie wykorzystania dowodów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej zarządzanej w stosunku do P. K. (2) i T. S. (1) i uwzględnienie tego materiału w stosunku do wszystkich oskarżonych, złożonego w trybie art. 168b k.p.k. a w

konsekwencji doprowadzenie do naruszenia procesowej zasady równości stron z pogwałceniem prawa do obrony oskarżonych, poprzez pozostawienie możliwości decydowania co wchodzi w skład całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego w gestii Prokuratora. W konsekwencji oznacza to, iż już na etapie postępowania sądowego, Prokurator występując z wnioskiem w trybie art. 168b k.p.k. wydał de facto decyzję o charakterze władczym, co mając na uwadze, że Prokurator uprawniony jest do wydawania takich decyzji jedynie na etapie postępowania przygotowawczego prowadzi do konstatacji, iż w momencie składania wniosku na podstawie art. 168b k.p.k., Oskarżyciel został gospodarzem procesu, a nie jego stroną i odstąpienie od zasady, iż wszelkie decyzje na etapie postępowania sądowego mogą być podejmowane wyłącznie przez Sąd.

A nadto z ostrożności procesowej apelujący obrońca zarzucił:

7. **rażącą niewspółmierność kary** - poprzez orzeczenie w stosunku oskarżonego N. N. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat bez uwzględnienia okoliczności branych pod uwagę przy ustalaniu wymiaru kary i w konsekwencji orzeczenie kary, która jest karą nieproporcjonalną, zaś za wystarczające do osiągnięcia celów kary było orzeczenie kary w łagodniejszym wymiarze.

Podnosząc przytoczone zarzuty, apelujący obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych N. N. (1) oraz K. K. (1) od wszystkich zarzucanych im czynów,

ewentualnie zaś o:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

A ponadto – z ostrożności – o zmianę wyroku w części dotyczącej oskarżonego N. N. (1) poprzez zmniejszenie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności.

Obrońca **oskarżonego P. K. (1)**, działający na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa adwokat A. R., w swojej apelacji wyrok Sądu I instancji zaskarżył w całości, zarzucając:

I. **obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 64 § 2 k.k.** poprzez bezpodstawne przyjęcie, że P. K. (1) działał w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena uprzedniej karalności oskarżonego wskazuje, że ewentualne sprawstwo zarzucanych mu czynów winno zostać uznane za działanie w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

II. **obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.**, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przejawiającą się w dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, która w konsekwencji doprowadziła Sąd do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, w szczególności do przyjęcia że:

a) oskarżony P. K. (1) w okresie od (...) r. w P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził również N. N. (1), P. G. (1), P. K. (2), T. S. (1) i A. S., mającej na celu popełnianie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany,

b) za wiarygodne należy uznać zeznania świadków P. K. (2) oraz P. G. (1) w zakresie w jakim opisują udział oskarżonego w procederze handlu narkotykami, m.in. w zakresie znajomości przez świadka P. G. (1) oskarżonego K. i domysłów P. G. (1) o rzekomym udziale P. K. (1) w zakupie amfetaminy (świadek P. G. (1) na rozprawie w dniu (...) r. wskazał, iż „K. to chyba B.”, „nie wiem czy K. bezpośrednio sprzedawał amfetaminę P., domyślam się, że może iść to przez ręce

B.”) w sytuacji gdy są one sprzeczne i rozbieżne, a świadkowie P. K. (2) i P. G. (1) byli zainteresowani polepszeniem swojej sytuacji procesowej, zaś z zeznań pozostałych świadków wynika, że świadek P. K. (2) miał skłonności do konfabulowania (zeznania P. C. i P. G. (2)),

c) za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego K. w szczególności w zakresie:

- w jakim oskarżony zaprzeczył, by działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, mimo iż pozostały materiał dowodowy na to nie wskazuje (świadkowie nie stwierdzają, aby oskarżony utrzymywał kontakt z innymi członkami przyjętej przez oskarżenie grupy przestępczej, a nadto świadek P. G. (1) zeznał, że o udziale Paw K. wie tylko ze słyszenia, bowiem nigdy nie uczestniczył dalej w transakcji (k. 7 teczki osobowej P. G. (1)),

- w jakim oskarżony zaprzeczył, by posiadał w dniu 8 maja 2013 r. narkotyki w postaci amfetaminy o wadze 18,09 grama, jak również że narkotyk ten został podrzucony mu w miejscu zamieszkania w czasie czynności przeszukania przez funkcjonariusza Policji,

III. **obrazę przepisów postępowania tj. art.19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1991 r. o Policji w zw. z art. 393 k.p.k., art. 168b k.p.k.**, w zw. z art. 20 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw Dz.U. z 2016 r., poz. 437) w brzmieniu obowiązującym w dacie czynów zarzucanych oskarżonemu P. K. (1), nadanym ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 11.53.2731) poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na materiałach uzyskanych w toku kontroli operacyjnej zarządzanej wobec T. S. (1) i P. K. (2), pomimo braku zgody następczej Sądu na ich procesowe wykorzystanie, co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji, w której materiały z kontroli operacyjnej wprowadzone do procesu zostały naruszeniem przepisów dotychczasowych (art. 20 ustawy z dnia 11 marca 2016 r.),

IV. **obrazę przepisów postępowania** mającą istotny wpływ na wynik postępowania tj. **art. 5 § 2 k.p.k.** poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości nieusuwalnych na niekorzyść oskarżonego, tj. niemożności ustalenia kto był abonentem nr tel. (...),

V. **obrazę przepisów postępowania**, mającą istotny wpływ na wynik postępowania tj. **art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k.** poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z dziedziny fonoskopii celem zbadania czy głosy osób nagranych w wyniku kontroli operacyjnej stanowią głos oskarżonego K., w sytuacji gdy oskarżony K. co najmniej dwa razy kwestionował na rozprawie autentyczność swojego głosu podczas odsłuchu nagrań (tj. w dniu (...) r.), w sytuacji kiedy to stwierdzenie powyższych okoliczności ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wiadomości specjalnych; wątpliwości powstałe w trakcie postępowania można rozstrzygnąć li tylko poprzez powołanie biegłego,

VI. **błąd w ustaleniach faktycznych** stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, a mający istotny wpływ na wynik sprawy polegający na błędnym przyjęciu, że:

a) oskarżony K. od(...) r. zakupił od P. K. (3) amfetaminę w ilości (...) gramów, w sytuacji gdy nawet świadek P. K. (3) (którego zeznania Sąd uznał za wiarygodne) kilkakrotnie podawał jako datę pierwszej transakcji koniec wakacji, tj. (...) r. str. 2 i 5, 6),

b) oskarżony K. brał udział w handlu amfetaminą, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony K. nabył narkotyk w dniach: od (...) r., (...) r., (...) r., (...)

c) środek odurzający nazywany przez świadków P. G. (1) i P. K. (2) amfetaminą, a który według ich zeznań miał być przekazywany P. K. (1) (dotyczy transakcji opisanej w punkcie 9 a, b, c, d, e sentencji wyroku) w rzeczywistości był amfetaminą, albowiem według zeznań świadka P. K. (3) „nikt nie sprawdzał na testach” zawartości środka i w związku z tym „nie wiadomo co to było” (s. 6 protokołu rozprawy z dnia (...) r.).

Podnosząc przytoczone zarzuty, apelujący obrońca wniósł o

- **zmianę** zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i **uniewinnienie oskarżonego** od popełnienia zarzucanych mu czynów,

Ewentualnie o:

- **uchylenie** orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Obrońca **oskarżonego A. S.**, wyznaczona mu z urzędu adwokat Z. S., w swojej apelacji wyrok Sądu I instancji zaskarżyła w całości, zarzucając:

1. **obrazę przepisów postępowania**, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. naruszenie: **art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.** poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym:

a) oparcie ustaleń w przedmiocie braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. S. w zakresie w jakim oskarżony zaprzeczył, ażeby kiedykolwiek sprzedał narkotyki T. S. (2), na zeznaniach P. K. (2), których treść nie pozwalała na jednoznaczne przyjęcie, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie są prawdziwe,

b) poprzez bezpodstawne uznanie wyjaśnień oskarżonego A. S. w zakresie w jakim zaprzeczył udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej, uczestniczeniu w transakcji w dniu (...) roku oraz okoliczności udzielania w okresie od (...) roku substancji psychotropowych za niewiarygodne, przy jednoczesnym daniu wiary zeznaniom oskarżonego A. S. jedynie w zakresie w jakim częściowo przyznał się do winy, podczas gdy nie istniały podstawy do przyznania odmiennych walorów dowodowych poszczególnym zeznaniom oskarżonego,

c) poprzez pominięcie zeznań świadka P. K. (2) w zakresie w jakim zaprzeczał on stanowczo, ażeby A. S. nabywał od świadka bądź któregośkolwiek ze współoskarżonych narkotyki, w tym mefedron,

d) zeznań świadka P. G. (1), które to zeznania różnią się diametralnie na poszczególnych etapach postępowania i w tym kontekście powinny być przez Sąd orzekający w sprawie ocenione ze szczególną ostrożnością,

e) poprzez bezzasadne pominięcie zeznań świadków w osobach K. G., P. C. i P. G. (3) w zakresie w jakim zaprzeczyli oni, ażeby dokonywali zakupu narkotyków od P. K. (1) i A. i S.;

2. **błąd w ustaleniach faktycznych** mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, będący następstwem opisanych powyżej uchybień prawa procesowego, a w szczególności przyjęcia nietrafnych kryteriów ocen zebranego materiału dowodowego, polegający na uznaniu, że oskarżony A. S. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przestępstw, tj.: z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 w zw. z art. 65 § 1 k.k. ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w sytuacji gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego nie dała podstaw do przesądzenia w sposób jednoznaczny i pewny o winie oskarżonego.

Podnosząc przytoczone zarzuty, apelująca obrońca wniosła o:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i **uniewinnienie oskarżonego**.

Ewentualnie z najdalej idącej ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia powyższego i uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łagodniejszej, niebędącej niewspółmiernie wysoką.

Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym udzielonej urzędu, a nie opłaconej nawet w części według norm przypisanych.

Obrońca **oskarżonego T. S. (1)**, działający na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa adwokat R. R., w swojej apelacji wyrok Sądu I instancji zaskarżył w całości odnośnie punktów 29, (...), 32 i 33 oraz co do kary odnośnie punktów 34-35, zarzucając:

1. **naruszenie przepisów postępowania** mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. **art. 7 k.p.k.** polegające na ocenie materiału dowodowego w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki;

2. **błąd w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na:

a) nieudowodnieniu okoliczności faktycznych, tj. przyjęcie za udowodnione faktów bez dostatecznej ku temu podstawy-w zakresie, w jakim Sąd uznał, że:

- T. S. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej (dot. czynów z pkt 29, (...), 32 wyroku),

- T. S. (1) uczynił sobie z opisanego wyroku procederu stałe źródło dochodu;

- P. K. (2) faktycznie obawiał się T. S. (1) i na tej podstawie dowód z jego wyjaśnień w zakresie dotyczącym T. S. (1) uznać należy za niewiarygodny- brak jest bowiem ku temu dostatecznych dowodów;

b) sprzeczności wniosków między sobą w zakresie, w jakim Sąd, przy znacząco tożsamych ustaleniach w zakresie T. S. (1) oraz K. K. (1), wyciągnął sprzeczne wnioski, co do udziału obu oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej;

co w konsekwencji doprowadziło do:

3. **naruszenia prawa materialnego** - tj. **art. 258 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.** poprzez ich bezpodstawne zastosowanie.

W zakresie czynów z pkt 34-35 wyroku, apelujący obrońca zarzucił:

4. **naruszenie przepisu art. 53 § 2 k.k.** w zakresie, w jakim Sąd nie zindywidualizował okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary T. S. (1), dokonując tego zbiorczo względem wszystkich oskarżonych a nadto faktycznie nie wziął pod uwagę niekaralności T. S. (1).

Podnosząc przytoczone zarzuty, apelujący obrońca wniósł o:

- w zakresie czynu z pkt 34 oraz 35 wyroku - **zmianę wyroku** i orzeczenie najniższego wymiaru kary tj. odpowiednio 6 i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

- w zakresie czynów z pkt 29 - o zmianę wyroku i **uniewinnienie**,

- w zakresie czynów z pkt (...), 32, 33 o zmianę wyroku i o **uniewinnienie**, ewentualnie w tym zakresie wniósł o:

a. w zakresie czynu z pkt (...) wyroku o zmianę i usunięcie z opisu czynu „czynienia sobie z poniżej opisanego procederu stałego źródła dochodu” oraz „działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto usunięcie z kwalifikacji czynu art 65 § 1 k.k. i orzeczenie kary w wymiarze odpowiadającym dolnej granicy zagrożenia;

b. w zakresie czynu z pkt 32 wyroku o zmianę i usunięcie z opisu czynu „działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto usunięcie z kwalifikacji czynu art 65 § 1 k.k. i orzeczenie kary w wymiarze odpowiadającym dolnej granicy zagrożenia;

c. w zakresie czynu z pkt 33 wyroku o zmianę i orzeczenie kary w wymiarze odpowiadającym dolnej granicy zagrożenia.

- nadto o orzeczenie kary łącznej w wysokości odpowiadającej najwyższej z kar orzeczonych (w rozmiarze postulowanym w apelacji).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców dotyczące oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1) okazały się częściowo zasadne, a to w zakresie kwestionowania sprawstwa i winy oskarżonych co do czynu z art. 258 § 1 k.k. W pozostałym jednakże zakresie, wszystkie apelacje obrończe okazały się bezzasadne.

Podzielić należało stanowisko wyrażone w apelacjach obrońców **oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1)**, w tym zakresie, w jakim kwestionowali oni prawidłowość przypisania wymienionym oskarżonym przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz dokonywanie przestępstw narkotykowych w warunkach takiej grupy. Trafność omawianego stanowiska obrony nie wynikała jednakże z argumentacji apelujących, mającej uzasadnić zarzuty naruszenia procedury oraz błędów w ustaleniach faktycznych. Jak bowiem wskazano powyżej, poczynione w niniejszej ustalenia faktyczne Sądu I instancji, także te dotyczące przebiegu i schematu przestępczej współpracy pomiędzy oskarżonymi, okazały się prawidłowe. Wadliwa – bo w świetle ustalonych faktów nieuzasadniona – okazała się jedynie końcowa konkluzja Sądu I instancji, że oskarżeni tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą i w ramach takiej grupy funkcjonowali. Wadliwość ta zaistniała zatem na etapie dokonywania przez Sąd I instancji aktu subsumpcji, tj. przy interpretacji faktów, nie zaś – jak twierdzili apelujący – na etapie ich ustalania. Niezależnie od powyższego uściślenia kwalifikacji wadliwości, którymi obarczone było zaskarżone rozstrzygnięcie, podzielić należało wnioski i konkluzje apelacji obrońców, że w przypadku wymienionych czterech oskarżonych, podobnie jak w odniesieniu do oskarżonego K. K. (1) – słusznie przez Sąd I instancji uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. – brak było podstaw faktycznych do stwierdzenia, że ich zachowania, w kształcie ustalonym przez Sąd I instancji, wypełniały ustawowe znamiona wymienionego czynu.

Podkreślenia wymagało, że przypisanie oskarżonym przestępstwa – niezależnie od tego, czy następuje ono w kształcie wynikającym z aktu oskarżenia, czy zostaje wzbogacone o dodatkowe, stwierdzone przez sąd okoliczności – wymaga bezwzględnie oparcia się przez tenże sąd na skonkretyzowanych podstawach faktycznych, wynikających jednoznacznie z dowodów (art. 410 k.p.k.), a przeprowadzone przez sąd w tym zakresie wnioski winno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Po przeprowadzeniu w omawianym zakresie kontroli instancyjnej wyroku, zainicjowanej apelacjami obrońców, stwierdzić należało, że Sąd I instancji wskazanym wymogom, w szczególności temu, wynikającemu z drugiego z powołanych przepisów – nie sprostał. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie dostarczała bowiem odpowiedzi na pytanie, na jakich dowodach Sąd I instancji oparł swoje wnioski prowadzące do stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonych, co do czynu z art. 258 § 1 k.k.; w uzasadnieniu tym nie wskazano też faktów, które stanowiłyby wystarczające przesłanki do wywiedzenia stanowczej konkluzji w przedmiocie tego sprawstwa.

Sąd I instancji skoncentrował się w tym zakresie przede wszystkim na prezentacji rozważań teoretycznych, dotyczących możliwości przypisania sprawcom udziału w grupie przestępczej w sytuacji gdy – jak w ustalonym w niniejszej sprawie stanie faktycznym – brak było pomiędzy poszczególnymi oskarżonymi zależności i powiązań o charakterze podległości, w szczególności w ramach tzw. hierarchii pionowej. W sferze zaś faktów, Sąd I instancji poprzestał na przywołaniu trzech de facto okoliczności, to jest: że oskarżeni współpracowali w ramach przypisanego im procederu narkotykowego, przy czym każdy z nich realizował określone funkcje, jako dostawca, pośrednik, czy rozprowadzający narkotyki wśród konsumentów, mając przy tym świadomość zakresu działań innych sprawców, nadto – że z uwagi na swoją skalę proceder ten wymagał wysokiego stopnia organizacji (vide: str. 94-97 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) oraz że oskarżeni niejako pilnowali się wzajemnie (podczas nagranych rozmów telefonicznych) by nie mówić o transakcjach narkotykowych zbyt otwarcie, tudzież ostrzegali się wzajemnie przed działaniami organów ścigania (vide: str. 95 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Okoliczności te były jednakże dalece niewystarczające do tego, by w sposób zgodny z regułami dowodzenia wyprowadzić wnioski nie tylko o przynależności

oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k., ale w ogóle o istnieniu – na gruncie ustalonego stanu faktycznego – takiej grupy. Podkreślenia wymagało, że z poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w przedmiocie sposobu działania oskarżonych i wzajemnych relacji pomiędzy nimi nie wynikały okoliczności, które w sposób jednoznaczny stanowiłyby niezbędne przesłanki pozwalające przesądzić, czy przestępcze przedsięwzięcie, będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, faktycznie realizowane było w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Z całą pewnością o istnieniu takiej grupy nie przesądzała sama skala objętego zarzutami przestępczego przedsięwzięcia, ani fakt, że realizacja przestępczego procederu odbywała się w ramach współpracy pomiędzy oskarżonymi.

Nie było zatem tak – jak wywnioskował Sąd I instancji – jakoby realizacja przestępczego obrotu narkotykami wymagała personalnego udziału wyłącznie oskarżonych, a konfiguracja ich współpracy była ściśle ustalona – skoro – jak Sąd I instancji sam ustalił – oskarżeni mieli możliwość zmieniania źródeł dostaw narkotyków i nie musieli bynajmniej bezwzględnie korzystać w tym zakresie z własnych, świadczonych wzajemnie usług. W szczególności, brak było zasadnych podstaw do przyjęcia – jak uczynił to Sąd I instancji – że oskarżeni P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1) zaopatrując się wzajemnie w narkotyki celem ich dalszej dystrybucji, w ramach relacji hurtownik – detalista, połączeni byli relacjami właściwymi dla zorganizowanej grupy przestępczej, ale relacji takich nie było pomiędzy oskarżonym S., a oskarżonym K. K. (1), pomimo że ten pierwszy zaopatrywał się hurtowo w narkotyki u drugiego z wymienionych. Na gruncie ustalonych przez Sąd I instancji faktów, przestępcze relacje łączące oskarżonych K., N., S. i S., nie różniły się bynajmniej od tych dotyczących oskarżonego K. na tyle, by można było zasadnie stwierdzić, że czterej pierwsi z wymienionych tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą, w sytuacji gdy ostatni z wymienionych został od udziału w grupie uniewinniony.

Wadliwa okazała się także dokonana przez Sąd I instancji interpretacja ustalonych faktów w celu wykazania, że oskarżonych łączyły więzy współpracy i lojalności właściwe wyłącznie dla zorganizowanej grupy przestępczej. O istnieniu takich relacji nie mogła świadczyć przywołana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 96) rozmowa pomiędzy T. S. (2), a P. K. (2), w której ten pierwszy zapewniał drugiego, że nie będzie sprzedawał narkotyków jego klientom i klientom P. K. (1) oraz podkreślał, że tylko do niego ma zaufanie (plik (...), stenogram k. 955). Wbrew przekonaniu Sądu I instancji z rozmowy tej nie wynikało bynajmniej, jakoby oskarżeni współpracowali ze sobą w ramach określonego w sposób zorganizowany podziału ról. Wprost przeciwnie, z rozmowy tej wynikało, że oskarżeni mieli faktyczną i obiektywną możliwość, by stanowić dla siebie konkurencję na rynku narkotykowym, ale nie konkurowali ze sobą ze względów subiektywnych, w tym z uwagi na wzajemne zaufanie. Tymczasem – co podkreślał Sąd I instancji w swoich rozważaniach teoretycznych – jednym z warunków stwierdzenia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej jest ustalenie, że dla realizacji przestępczego przedsięwzięcia niezbędna jest współpraca wszystkich uczestników i to w ramach wyznaczonych im ról. Warunek ten nie jest spełniony w sytuacji, gdy – jak miało to miejsca na gruncie ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego – oskarżeni mogli (tj. mieli taką obiektywną możliwość) zaopatrywać się w narkotyki z różnych źródeł i mogli wzajemnie ze sobą konkurować na rynku nabywców indywidualnych, a zatem ich przestępcza współpraca była wynikiem niejako swobodnego wyboru (ograniczonego zapewne względami ekonomicznymi, czy towarzyskimi), nie zaś warunkiem koniecznym realizacji przestępczego przedsięwzięcia. Okoliczności te wskazywały – na co trafnie zwracał uwagę apelujący obrońca oskarżonego P. K. (1) – że oskarżeni tworzyli raczej kooperatywę niezależnych „przedsiębiorców”, połączonych przy tym więzami osobistej znajomości, niżli zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. Formułując wniosek przeciwny, Sąd I instancji zdawał się przy tym stanowisko swoje wywodzić wyłącznie z faktu, że oskarżeni znali się wzajemnie i współpracowali w ramach zarzuconego im procederu rozprowadzania narkotyków.

Dodać należało, że stanowisko Sądu I instancji w przedmiocie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej jawiło się bezzasadne, pomimo że Sąd ten miał oczywiście rację, podkreślając, że dla ustalenia istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, nie jest bynajmniej koniecznym, by potwierdzenie tych faktów zostało wprost wyartykułowane przez uczestników grupy. To bowiem nie wyrażone przez oskarżonych, czy świadków oceny i interpretacja rzeczywistości stanowią miarodajną podstawę dowodową i faktyczną do stwierdzenia istnienia grupy przestępczej, ale dokonywana przez Sąd ocena całokształtu okoliczności faktycznych wynikających z różnych dowodów

(zarówno osobowych, jak i nieosobowych), które wskazywać muszą na zaistnienie w rzeczywistości wykładników istnienia takiej grupy. Jednakże w przedmiotowej sprawie – jak wskazano już powyżej – przeprowadzone dowody i ustalone na ich podstawie fakty dotyczące relacji i przestępczej współpracy oskarżonych nie dostarczały podstaw do stwierdzenia, że przestępcze zachowania oskarżonych dokonywane były w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Wobec powyższego, stanowcze stwierdzenie przez Sąd I instancji sprawstwa i winy oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1) w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k., musiało być uznane za dowolne. Przy czym Sąd I instancji nie sformułował swojej konkluzji o udziale oskarżonych w grupie przestępczej w wyniku wadliwej oceny dowodów, ale w następstwie nieuprawnionej interpretacji prawidłowo ustalonych przez siebie faktów dotyczących współpracy oskarżonych w ramach przestępczego procederu narkotykowego.

W tej sytuacji, wobec braku na gruncie niniejszej sprawy wystarczających podstaw faktycznych, pozwalających na pewne wnioskowanie o sprawstwie i winie oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1) w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k., należało ich od zarzutu popełnienia tego czynu uniewinnić, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w **pkt 1 a) – d)** uzasadnianego wyroku.

Konsekwencją uniewinnienia oskarżonych od czynu z art. 258 § 1 k.k., było stwierdzenie, że przypisanych im czynów narkotykowych nie dopuścili się oni w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Wobec tego, Sąd Apelacyjny, orzekając w **pkt 1 e)** uzasadnianego wyroku, wyeliminował z opisu czynów przypisanych oskarżonym w punktach 9, 16, 23, 24, (...) i 32 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku wskazanie, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Brak było natomiast podstaw do wyeliminowania z podstawy prawnej skazania w tychże punktach, przepisu art. 65 § 1 k.k. Jego zastosowanie pozostawało bowiem aktualne z uwagi na przypisanie oskarżonym uczynienia sobie z przypisanego im przestępczego procederu stałego źródła dochodu.

Apelujący obrońcy wszystkich pięciu oskarżonych bezpodstawnie kwestionowali natomiast ustalenia i wnioski Sądu I instancji co do sprawstwa oskarżonych w zakresie pozostałych (poza udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej) przypisanych im przestępstw. Stwierdzić zatem należało, że przeprowadzona kontrola instancyjna nie wykazała innych – poza opisanymi powyżej – wadliwości w zakresie rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oskarżonych. Zarzuty podniesione przez apelujących obrońców, kwestionujące sprawstwo i winę oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1), w zakresie pozostałych (poza przestępstwem z art. 258 § 1 k.k.) przypisanych im czynów, a oskarżonego K. K. (1) – co do wszystkich przypisanych mu czynów, okazały się czysto polemiczne.

Uwidoczniło się to w szczególności w przypadku apelacji obrońców oskarżonych **A. S. i T. S. (1)**. Zawarte w nich zarzuty, pomimo zakwalifikowania ich zarówno jako błąd w ustaleniach faktycznych, jak i naruszenie procedury, stanowiły w istocie polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów. Apelujący bowiem nie tylko zdawali się ignorować istnienie dowodów sprawstwa i winy oskarżonych, ale kwestionowali sądową oceną dowodów, nie wskazując de facto konkretnych uchybień w procedowaniu Sądu, a ograniczając się do zarzucenia naruszenia generalnych zasad procesowych. Tymczasem wykazanie naruszenia generalnych zasad procesowych, w tym ujętej w **art. 7 k.p.k.**, wymaga uprzedniego dowiedzenia, że Sąd uchybił konkretnym (szczegółowym) regułom procedowania, w tym np. wymogowi oparcia ustaleń na całości materiału dowodowego wprowadzonego do procesu, czy konieczności oceny poszczególnych dowodów z poszanowaniem zasad wiedzy, doświadczenia życiowego, czy logiki. Bez uprzedniego wykazania takich skonkretyzowanych błędów proceduralnych Sądu, zarzucenie naruszenia generalnych zasad procesowych pozostaje gołosłownym twierdzeniem apelującego, podobnie – jak niewykazanie jakiegokolwiek naruszenia procedury, czyni dowolnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Oceniając zasadność podniesionych w apelacjach zarzutów dotyczących przypisanych oskarżonym **czynów narkotykowych**, zauważyć należało, że istotą tych zarzutów było kwestionowanie prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny kluczowych w sprawie dowodów obejmujących **materiał z kontroli operacyjnych**. Zważywszy bowiem na treść wymienionych dowodów – bogatą w szczegóły istotne dla rozstrzygnięcia – co w połączeniu z materiałem z osobowych źródeł dowodowych, dostarczało wyczerpujących podstaw do odtworzenia zdarzeń składających się na zarzuconą oskarżonym przestępczą działalność narkotykową – stanowisko obrońców,

forsujących tezę o niewinności oskarżonych, miało sens jedynie w przypadku wykazania nieprawidłowości albo niewiarygodności tych dowodów. W przypadku zaś uznania owych dowodów za prawidłowe i wiarygodne, stanowiska apelujących obrońców okazałyby się rażąco dowolne i nieskuteczne. Wbrew jednakże oczekiwaniom apelujących obrońców, kontrola instancyjna wykazała, że we wszystkich przypadkach zarzuty skierowane przeciwko ocenie wymienionych dowodów nie zasługiwały na uwzględnienie, a popierająca je argumentacja obrońców okazała się w całości chybiona.

I tak, faktycznie niebyłym uchybieniem proceduralnym, jakiego dopuścić się miał Sąd I instancji, było zarzucone przez obrońców oskarżonych N. N. (1), K. K. (1) oraz P. K. (1), **naruszenie art. 19 ustawy o policji oraz art. 168b k.p.k.**, poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o materiały uzyskane w toku kontroli operacyjnej, pomimo wątpliwości co do legalności owych podsłuchów i prawidłowości wprowadzenia ich do procesu.

Przede wszystkim, apelujący obrońcy wyraźnie przeoczyli, pomimo że informacja ta wprost podana została w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (vide: str. 22 wymienionego dokumentu), że w toku postępowania przygotowawczego prokurator uzyskał wymagane decyzje Sądu, stanowiące tzw. zgody następcze, tj. zgodę na wykorzystanie uzyskanych w ramach sprawy operacyjnej o kryptonimie (...), materiałów z kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), zarządzonych wobec P. K. (2) i T. S. (1), w odniesieniu do oskarżonych N. N. (1), P. K. (1), K. K. (1) i A. S.. Okoliczność ta czyniła oczywiście bezpodstawnymi zgłoszone przez obrońców wątpliwości co do legalności i prawidłowości wprowadzenia do procesu wspomnianych materiałów z kontroli operacyjnej.

W szczególności, podkreślenia wymagało, że wydanie przez sąd, na etapie postępowania przygotowawczego wspomnianych zgód następczych, oznaczało, że sposób wprowadzenia do procesu materiałów z kontroli operacyjnej, zgodny był z procedurą obowiązującą przed wejściem w życie nowelizacji Kodeksu postępowania karnego z 11 marca 2016 r., obejmującej m.in. dodanie przepisu art. 168b k.p.k., budzącego wątpliwości co do swojej konstytucyjności. Przy czym omawiane zgody następcze zostały wydane w sprawach o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem niewątpliwie o przestępstwa objęte katalogiem z art. 19 ustawy o Policji. Brak zatem było podstaw do kwestionowania ich prawidłowości.

W odniesieniu zaś do sformułowanych w apelacjach obrońców wątpliwości co do konstytucyjności przepisu art. 168b k.p.k. i wynikającego zeń uprawnienia prokuratora, stwierdzić należało, że tutejszy Sąd Apelacyjny – pomimo iż dostrzega i w pełni podziela istotne wątpliwości co do konstytucyjności przepisu art. 168b k.p.k. – podziela też pogląd, że tzw. rozproszona kontrola konstytucyjności danego przepisu nie polega na abstrakcyjnej kontroli aktu prawnego, dokonywanej w oderwaniu od stanu faktycznego danej sprawy, ale ma charakter konkretny i odnosi się do realiów zaistniałych w ramach rozpoznawanej sprawy. Nie sposób zaś nie dostrzec, że wywody zawarte w obu wymienionych wyżej apelacjach (w szczególności te, niezwykle obszerne, sformułowane przez obrońcę oskarżonych N. N. (1) i K. K. (1)), dotyczyły wyłącznie generalnych wątpliwości co do konstytucyjności wspomnianej nowelizacji k.p.k. i obejmowały jedynie uwagi natury ogólnej w przedmiocie wpływu legalności uzyskania dowodów na możliwości ich procesowego wykorzystania. W omawianym przypadku, apelujący obrońca nie zdołał w żaden sposób wykazać, jakoby na gruncie przedmiotowej sprawy owe wątpliwości natury ogólnej sprzeciwiały się zasadności procesowego wykorzystania materiałów pochodzących z kontroli operacyjnych.

Szczególnego podkreślenia wymagało przy tym to, że prowadzone kontrole operacyjne obejmowały przestępstwa tzw. katalogowe, tj. ujęte w katalogu art. 19 ustawy o Policji. Jako takie mogły być one zarówno w pełni legalnie zarządzane, jak i objęte tzw. zgodą następczą. Wspomniane wątpliwości co do konstytucyjności art. 168b k.p.k. dotyczą zaś wyłącznie możliwości rozszerzenia zgody na przestępstwa inne, niż ujęte we wspomnianym katalogu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. I KZP 4/18). Podzielić zatem należało stanowisko Sądu I instancji, że w sytuacji procesowej zaistniałej w niniejszej sprawie, wobec wystąpienia zasadnych przesłanek, które umożliwiałyby wydanie tzw. zgody następczej na wykorzystanie materiałów z wymienionych kontroli operacyjnych także w sprawie przeciwko oskarżonym N. N. (1), P. K. (1), K. K. (1) i A. S., brak było podstaw do uznania, że sam fakt kontrowersyjnej zmiany stanu prawnego w sygnalizowanym zakresie, wykluczał możliwość wykorzystania wymienionych materiałów, jako dowodów w niniejszej sprawie.

W tej sytuacji, wbrew stanowisku wyrażonemu przez apelującego obrońcę oskarżonych N. i K., w niniejszej sprawie nie doszło do sytuacji, kiedy to Sąd I instancji dopuszczając dowód z materiałów z kontroli operacyjnej, oddał w tym zakresie kompetencję procesową oskarżycielowi publicznemu. Nie mogło być też w omawianym zakresie mowy o naruszeniu **art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.**, poprzez nieodniesienie się przez Sąd I instancji do stanowiska procesowego prokuratora w przedmiocie dopuszczenia wspomnianych dowodów. Jak bowiem wspomniano powyżej, Sąd I instancji dysponował, zgodami następczymi na wykorzystanie materiałów z kontroli operacyjnej także wobec oskarżonych N. N. (1), P. K. (1), K. K. (1) i A. S., nie tylko zgodami na zarządzenie takiej kontroli wobec P. K. (2) i T. S. (1). W tej sytuacji stosowanie przez Sąd I instancji trybu przewidzianego w art. 168b k.p.k., było w swej istocie bezprzedmiotowe.

W obliczu powyższych rozważań, stwierdzić zatem należało, że materiały kontroli operacyjnych prowadzonych wobec wszystkich oskarżonych stanowiły legalne dowody, w sposób prawidłowy wprowadzone do procesu, a Sąd I instancji opierając na nich rozstrzygnięcie – wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji obrońcy oskarżonych N. i K. – nie naruszył **art. 410 k.p.k.**, ani też – jak twierdził apelujący obrońca oskarżonego P. K. (1) – **art. 393 k.p.k.** Podkreślenia wymagało przy tym, że był to materiał dowodowy bogaty w istotne szczegóły i słusznie uznany został przez Sąd I instancji za miarodajny w zakresie potwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonych.

Apelujący obrońcy nie mieli też racji wywodząc (przy czym stanowisko takie wyrażone zostało wprost w apelacjach obrońców oskarżonych N. N. (1) i K. K. (1) oraz P. K. (1)), jakoby w sprawie istniały zasadne **wątpliwości co do tożsamości osób, których rozmowy utrwalono**, a co za tym idzie – jakoby materiał z kontroli operacyjnych nie mógł stanowić podstawy dowodowej stwierdzenia sprawstwa oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów. Przede wszystkim, apelujący obrońca trzeciego z wymienionych oskarżonych niezasadnie kwestionował, że zarejestrowane rozmowy prowadzone były m.in. za pośrednictwem numerów telefonicznych użytkowanych przez **oskarżonego K.** (nr (...), (...)). Przynależność owych numerów do wymienionego oskarżonego została wprost potwierdzona przez świadka P. K. (2), który po odtworzeniu rozmów z kontroli operacyjnej wyjaśnił, że jego rozmówcą był P. K. (1); nadto dzwoniący z wymienionych numerów rozmówca P. K. (2) przedstawiał się jako (...), a był to pseudonim używany przez P. K. (1). Dodać należało, że tak jednoznaczne ustalenie przynależności wymienionych numerów do oskarżonego K., czyniło oczywiście bezzasadnym podniesiony w apelacji jego obrońcy zarzut, jakoby w tym zakresie istniały niedające się usunąć wątpliwości wymagające zastosowania reguły ujętej w **art. 5 § 2 k.p.k.**

Z kolei w przypadku **oskarżonego N.** – wbrew stanowisku apelującego obrońcy – jego identyfikacja jako osoby użytkującej telefon o nr (...), jednoznacznie wynika z analizy połączeń telefonicznych odczytanych łącznie z zeznaniami P. G. (1). Z numerem tym kontaktowali się zatem w związku z poszczególnymi transakcjami narkotykowymi zarówno świadek P. G. (1), jak i m.in. oskarżony S., przy czym wymieniony świadek wskazał, że w dniu (...) r., z uwagi na niemożność osobistego przeprowadzenia transakcji w dniu następnym, przekazał wymieniony numer A. S., jako telefon kontaktowy do N. N. (1).

Z kolei przyporządkowanie numerów do oskarżonych **K.** (nr(...)), **S.** (nr(...)) i **S.** (nr(...)), nie była kwestionowana przez ich apelujących obrońców, przy czym w przypadku oskarżonego S. posługiwanie się wymienionymi numerami, potwierdzał w swoich wyjaśnieniach sam oskarżony.

Prawidło przyjął zatem Sąd I instancji, że wymienieni oskarżeni byli bez wątpliwości użytkownikami wskazanych wyżej numerów telefonicznych, w tym objętych kontrolą operacyjną, a w toku postępowania dowodowego nie ujawniała się żadna okoliczność nakazująca przyjąć, jakoby z numerów tych korzystały inne osoby. W tej sytuacji zgłoszone zarówno przez obrońcę oskarżonego K., jak i przez obrońcę oskarżonych N. i K., wątpliwości co do tożsamości osób, do których przyporządkowano ustalone numery telefonów oraz osób, których rozmowy utrwalono w toku kontroli operacyjnych, okazały się niezasadne, a omawiane stanowisko apelujących obrońców – w pełni dowolne.

Podobnie, stawianie Sądowi I instancji zarzutu – jak uczynił to apelujący obrońca oskarżonego K. – że nie przeprowadził **z urzędu dowodu z opinii z zakresu fonoskopii** – co miało naruszyć **art. 193 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k.** – celem identyfikacji głosów utrwalonych na nagraniach – w omówionych wyżej okolicznościach, uznane być musiało za oczywiście bezzasadne. Bezzasadność ta uwidoczniła się tym bardziej wobec faktu, że w toku procesu

przed Sądem I instancji, ani obrońcy, ani oskarżeni nie zgłaszali w tym zakresie wątpliwości, ani też nie podejmowali żadnej aktywności dowodowej, zmierzającej do weryfikacji nagrań pod kątem identyfikacji rozmówców.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także stanowiska wyrażonego w apelacjach obrońcy oskarżonych N. i K. oraz obrońcy oskarżonego T. S. (1), jakoby treść utrwalonych rozmów telefonicznych, prowadzonych przez oskarżonych, nie dostarczała zasadnych podstaw do przyjęcia, że dotyczyły one transakcji narkotykowych, a co za tym idzie – jakoby nagrania owych rozmów nie stanowiły należytej podstawy dowodowej przypisanych oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie czynów narkotykowych.

W pełni dowolne były zatem twierdzenia podnoszone przez wymienionych apelujących, jakoby fakt, że w utrwalonych rozmowach telefonicznych **oskarżeni nie mówili wprost o narkotykach**, pozostawiał wątpliwości co do tego, że przedmiotem ich działań faktycznie były narkotyki (amfetamina i marihuana).

Przede wszystkim, zarówno doświadczenie zawodowe Sądu, jak i powszechnie dostępne doświadczenie życiowe jednoznacznie wskazują, że osoby obracające narkotykami zwyczajowo posługują się na ich określenie słowami zastępczymi, mającymi ukryć nielegalny charakter przedmiotu ich działań. W przeciwieństwie do tego – osoby prowadzące rozmowy dotyczące działań legalnych, w szczególności dokonujące nabycia legalnych produktów (jak np. opon – jak utrzymywał apelujący obrońca oskarżonego S.) z reguły nie mają potrzeby maskowania w rozmowach faktycznego ich przedmiotu, stąd, gdyby przedmiotem konwersacji były takie (legalne) sytuacje i legalne przedmioty, rozmówcy nie mieliby potrzeby starannego ukrywania ich charakteru i posługiwania się enigmatycznymi terminami zastępczymi, typu „szpak”, „feta”, „amelinium”, „biały laptop” (na oznaczenie amfetaminy) i „kłak”, „wąg”, „baba”, „babka” (na oznaczenie marihuany), ani też zastępowania – i to podczas trwania całej rozmowy – słów określających przedmiot rozmowy zaimkiem „to”. Naiwnie brzmiała próba wykazania przez obronę, jakoby przedmiotem rozmów, w których mowa była np. o dostarczeniu „takiej samej ilości tego” (np. „Taką samą ilość i wszystko to” – „Tamto, co ostatnio?” – jak w rozmowie pomiędzy P. K. (2) a P. G. (1), poprzedzającej transakcję z dnia (...) r. (plik (...), stenogram k. 786, 1035) nie było faktycznie mowy o narkotykach. Podobnie, oczywiście niezasadne, a wręcz naiwne były twierdzenia obrony, jakoby treść utrwalonych w toku kontroli operacyjnej rozmowy oskarżonych, w których umawiali się oni np. o zapłatę „sześciu stów za całego szpaka” (vide: plik (...), stenogram na k. 819), pozostawiała wątpliwości co do tego, że dotyczyły one narkotyków.

Dodać należało, że znacznie wymienionych terminów, jak określić poszczególnych rodzajów narkotyków, wprost potwierdzili w swoich relacjach procesowych świadek P. K. (2) i oskarżony A. S..

W tym kontekście za oczywiście bezzasadny uznać należało podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonych N. i K. zarzut wadliwego jakoby nieprzeprowadzenia przez Sąd I instancji **z urzędu dowodu z opinii biegłego językoznawcy** na okoliczność interpretacji słów utrwalonych na nagraniach z kontroli operacyjnych. Semantyczna analiza treści wyrażen językowych – w sytuacji gdy oskarżeni intencjonalnie posługiwali się nazwami nieadekwatnymi do ich rzeczywistego znaczenia – byłaby mało przydatna dla zinterpretowania, co faktycznie mieli na myśli wypowiadając dane słowo. W tej sytuacji, bardziej przydatne dla zdekodowania treści wypowiedzi oskarżonych było wspomniane doświadczenie zawodowe Sądu, niż wiedza specjalna z zakresu językoznawstwa. Wiedza ta byłaby bowiem przydatna jedynie do przeanalizowania leksykalnego znaczenia danego pojęcia, nie zaś ustalenia znaczenia nadanego danym słowom przez oskarżonych. W swej istocie, postulowany przez apelującego dowód z opinii biegłego językoznawcy był dowodem, o którym mowa w art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., a zatem dowodem nieprzydatnym do stwierdzenia danej okoliczności.

Zauważyć następnie należało, że istotnym elementem zarzutów wszystkich de facto apelacji było kwestionowanie prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny innych poza wspomnianymi wyżej dowodami z materiałów z kontroli operacyjnej, kluczowych w sprawie dowodów, pochodzących z osobowych źródeł dowodowych, tj. zeznań (a uprzednio wyjaśnień) **świadków P. K. (2) i P. G. (1)**, będących współuczestnikami tego samego procederu narkotykowego, który zarzucono oskarżonym w niniejszej sprawie. I w tym wypadku jednakże, wbrew oczekiwaniom

apelujących obrońców, kontrola instancyjna wykazała, że we wszystkich przypadkach zarzuty skierowane przeciwko ocenie dowodu z zeznań wymienionych świadków nie zasługiwały na uwzględnienie.

W przypadku wymienionych świadków – wbrew stanowisku apelujących obrońców oskarżonych – nie ujawniły się żadne zasadne okoliczności, w tym dotyczące ich sfery motywacyjnej, mogące wskazywać na dążenie do fałszywego obciążenia oskarżonych w niniejszej sprawie. Zauważyć należało, że istotnym argumentem przywołanym przez apelującego obrońcę oskarżonego P. K. (1), mającym dowieść niewiarygodności wyjaśnień i zeznań P. K. (2) i P. G. (1), było odwołania się do ich motywacji, nakierowanej na dążenie do poprawy własnej sytuacji procesowej nawet kosztem zeznawania nieprawdy. Takie stanowisko apelującego było nieuprawnione. O ile bowiem bezspornym było, że P. K. (2) i P. G. (1), będący współuczestnikami tego samego procederu narkotykowego, chcąc zyskać legalne korzyści procesowe i poprawić swoją sytuację prawną, chociażby w zakresie wymiaru kary, w sposób oczywisty mieli interes prawny w tym, by dostarczyć organom ścigania informacji o czynach i sprawcach powiązanych z ich własną przestępczą działalnością, to jednak twierdzenia obrony, jakoby realizując swój cel procesowy, świadkowie prezentowali zmyśloną narrację, fałszywie oskarżając P. K. (1) (czy pozostałych oskarżonych) – nie zostało przez apelującego wykazane. W zakresie omawianego zarzutu, apelujący obrońca poprzestał bowiem na prezentacji wywodu, który sprowadzał się zasadniczo do myśli, że fałszywe oskarżanie innych osób i zmyślanie faktów w sposób niejako naturalny wynika z dążenia oskarżonego (potem świadka) do uzyskania legalnych korzyści procesowych w postępowaniu karnym. Apelujący formułując swoją argumentację zdawał się wprost twierdzić, że uznanie zeznań P. K. (2) i P. G. (1) za wiarygodne nie było możliwe w sytuacji, gdy świadkowie ci posiadali w sprawie interes prawny.

Myślenie takie pomijało jednak okoliczność, że w interesie świadków było przedstawienie organom ścigania jak największej ilości informacji przydatnych dowodowo, a więc prawdziwych i dających się skutecznie zweryfikować w toku postępowania, tylko takie bowiem informacje spełniają kryteria, o których mowa chociażby w art. 60 § 4 k.k., warunkując tym samym możliwość uzyskania przez świadków wskazanych w tym przepisie korzyści procesowych. Omawiane wywody apelacji abstrahowały też od bezspornej okoliczności, że P. K. (2) i P. G. (1) będąc osobami ściśle związanymi z procederem handlu narkotyków, który zarzucono także oskarżonym w niniejszej sprawie, mieli faktyczne możliwości posiadać wiedzę o ich czynach i roli w tymże procederze. Podkreślenia wymagało przy tym, że składając swojej wyjaśnienia i zeznania obaj wymienieni świadkowie nie unikali podawania okoliczności obciążających ich samego, jako współsprawców czynów objętych zarzutami. Ponadto – jak trafnie skonstatował Sąd I instancji – podając okoliczności obciążające, P. K. (2) w żaden sposób nie obciążał oskarżonych, w tym K., nadmiernie, ale opisywał ich role wyłącznie w znanym sobie zakresie, nie kształtując swojej relacji zgodnie ze spodziewanymi oczekiwaniami organów ścigania.

Apelujący obrońca oskarżonego T. S. (1) nie wykazał także, jakoby wiarygodne były początkowe relacje procesowe P. K. (2), w których świadek nie obciążał wymienionego oskarżonego, z których to relacji świadek na późniejszym etapie postępowania wycofał się. Odnośnie tej relacji, słusznie przyjął Sąd I instancji, że świadek początkowo nie chciał obciążać oskarżonego, uznając go za osobę, której reakcje bywają nieprzewidywalne.

Nie bez znaczenia dla przyznania relacjom procesowym P. K. (2) i P. G. (1) waloru wiarygodności był też sposób zaprezentowania przez nich posiadanej wiedzy o przestępczym procederze – w tym konsekwencja i wewnętrzna spójność ich bogatej w szczegóły relacji, składanej przez nich w różnym czasie i w różnym charakterze procesowym. Podkreślenia wymagało w szczególności, że obaj wymienieni zeznawali w niniejszej sprawie w charakterze świadków, a zatem eksponowany przez obronę ich własny interes procesowy, przestał odgrywać istotną rolę – wszak w niniejszym procesie, na etapie postępowania jurysdykcyjnego, nie byli oni oskarżonymi. Zauważyć zaś należało, że zeznając w takim charakterze, zarówno P. K. (2) jak i P. G. (1), konsekwentnie podtrzymywali swoje relacje obciążające nie tylko oskarżonych, ale też samych siebie. Wskazać również należało na – niesłusznie negowany przez apelujących obrońców – fakt obecności w relacjach procesowych P. K. (2) i P. G. (1) pewnych psychologicznych wyznaczników wiarygodności relacjonowania zdarzeń, w tym umiejętność osadzenia faktów w miejscu i czasie, czy nieukrywanie niepamięci pewnych szczegółów zdarzeń, czy wyraźne zaznaczania, które z podawanych faktów były przedmiotem

ich wiedzy, a które jedynie domysłów, czy wnioski. Takie cechy ich relacji procesowych stanowiły dodatkowe potwierdzenie wiarygodności świadka i uprawdopodobnienie podawanych przezeń faktów.

Nie było również tak, jak podkreślał w swojej apelacji obrońca oskarżonych N. N. (1) i K. K. (1), jakoby zeznania P. K. (2) i P. G. (1) zawierały różnice i nieścisłości wykluczające uznanie ich za wiarygodne. Apelujący nie starał się nawet wskazać, na czym owe sygnalizowane przez niego różnice i nieścisłości miałyby polegać. W szczególności nie wykazał, jakoby nie mogły być one zasadnie wyjaśnione – jak uczynił to Sąd I instancji – naturalnym procesem zapominania przez świadków pewnych szczegółów zdarzeń.

Ze swej istoty błędne logicznie było zatem rozumowanie apelujących obrońców, upatrujących przede wszystkim w samym fakcie pochodzenia informacji z dowodu z pomówień, niezawodnej przesłanki wniosku o tym, że obciążając oskarżonych w niniejszej sprawie P. K. (2) i P. G. (1) podawać mieli nieprawdę. Wniosek taki ignorowało wszystkie ujawnione w toku postępowania przed Sądem I instancji okoliczności wskazujące na pozytywną weryfikację dowodową treści relacji procesowych wymienionych świadków, w tym zgodność ich zeznań z treścią wspomnianych materiałów z kontroli operacyjnej. Jak trafnie zauważył i ocenił Sąd I instancji w swoich szczegółowych rozważaniach dotyczących poszczególnych przypisanych oskarżonym transakcji narkotykowych, treść dowodów z zeznań P. K. (2) i P. G. (1) w sposób precyzyjny współgrała i uzupełniała się wzajemnie z treścią utrwalonych rozmów, dając tym samym pełne podstawy dowodowe do odtworzenia przebiegu owych transakcji oraz rodzaju i ilości objętych nimi narkotyków. Nadto, zeznania P. K. (2) i P. G. (1) nie tylko potwierdzały się wzajemnie oraz jednoznacznie współgrały z treścią wymienionych materiałów z kontroli operacyjnej, ale potwierdzone także zostały częściowo wyjaśnieniami oskarżonego T. S. (1) (przyznającego się m.in. do posiadania amfetaminy i marihuany), jak również opiniami kryminalistycznymi (stwierdzającymi, że substancje zatrzymane u oskarżonych K. i S. były substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi), czy wynikami przeszukań, w trakcie których u oskarżonego S. ujawniono szereg przedmiotów służących do przygotowywania i zażywania porcji narkotyków. Z okoliczności tych wynikało, że omawiane dowody z pomówień pochodzących od P. K. (2) i P. G. (1) – wbrew twierdzeniom apelujących obrońców – nie tylko nie były sprzeczne z żadnym innym wiarygodnym dowodem, ale też w zakresie poszczególnych objętych nim faktów, znajdował potwierdzenie w treści innych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Z przedstawionych dotychczas rozważań wynikało zatem, że żaden z podniesionych przez apelujących obrońców, szczegółowych zarzutów proceduralnych, nie podważył skutecznie prawidłowości procedowania Sądu I instancji w przedmiocie dowodów, w tym z materiałów utrwalonych w toku kontroli operacyjnych oraz zeznań wymienionych świadków. Przeprowadzona kontrola instancyjna doprowadziła zatem do konkluzji, że dowody te były legalne, prawidłowo wprowadzone do procesu i poddane ocenie w sposób adekwatny do zasad prawa dowodowego, w szczególności bez uchybienia wymogom odwoływania się do wiedzy specjalnej biegłych. Dowody te, przede wszystkim z materiałów z kontroli operacyjnej oraz zeznań świadków K. i G. były zatem miarodajnym źródłem dowodowym dla ustalenia, że to oskarżeni K., K., N., S. i S. dokonywali poszczególnych transakcji, których przedmiotem były narkotyki.

Treść wymienionych dowodów – jak trafnie ustalił Sąd I instancji, a czemu apelujący obrońcy przeczyli niezasadnie – oceniona w sposób kompleksowy z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, dostarczała pełnych podstaw dowodowych do poczynienia ustaleń potwierdzających sprawstwo i winę oskarżonych w zakresie zarzuconych im czynów narkotykowych. Przede wszystkim – jak trafnie zauważył Sąd I instancji – istotą postępowania dowodowego w niniejszej sprawie było to, by wszystkie zarejestrowane rozmowy, a zatem materiały uzyskane w ramach sprawy operacyjnej o kryptonimie (...), tj. materiały z kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), poddać analizie w sposób kompleksowy, łącznie z zeznaniami kluczowych w sprawie świadków P. K. (2) i P. G. (1). Bowiem przestępca działalność zarzucona oskarżonym K., K., N., S. i S. pozostawała w ścisłym związku z działalnością narkotykową dwóch wyżej wymienionych świadków. W takiej właśnie wzajemnej relacji, poszczególne utrwalone rozmowy oraz relacje procesowe świadków K. i G. dostarczały informacji na temat poszczególnych elementów ciągu zdarzeń, składającego się na przestępczy proceder obrotu narkotykami, dając tym samym pełen obraz zachowań sprawczych oskarżonych K., K., N., S. i S.. Podkreślenia wymagało przy tym, że taka kompleksowa analiza utrwalonych rozmów oraz zeznań świadków, którą prawidłowo przeprowadził i szczegółowo opisał w uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Okręgowy, dawała pełne podstawy do odtworzenia zachowań sprawczych wszystkich wymienionych oskarżonych, także w tych –

podkreślanych w apelacjach sytuacjach – kiedy to poszczególni oskarżeni (np. oskarżony N.) nie zostali nagrani jako uczestnicy rozmów telefonicznych dotyczących konkretnych transakcji narkotykowych. Określone rozmowy pomiędzy P. K. (2) a P. G. (1) i T. S. (2), jak również pomiędzy tym pierwszym a oskarżonym K. (jak np. rozmowa utrwalona w dniu (...) r.) i oskarżonym S. (jak np. rozmowa z dnia (...) r.) oraz pomiędzy oskarżonymi S. i K. (w przypadku transakcji z dnia (...) r. oraz (...) r.), odpowiadały określonym – a ustalonym w oparciu o treść zeznań świadków K. i G. – dostawom realizowanym przez oskarżonego N. i S. na zamówienie świadków K. i G. oraz kolejnym transakcjom, w wyniku których narkotyki przepływały od P. K. (2) do oskarżonego K., a w końcu oskarżonego S., który rozprowadzał je wśród konsumentów.

Analiza omawianych, utrwalonych dowodowo relacji między przestępczą aktywnością świadków K. i G. oraz oskarżonych K., K., N., S. i S., dawała także wystarczające podstawy do poczynienia **ustaleń co do rodzaju i ilości narkotyków** wprowadzonych przez oskarżonych do obrotu. Przede wszystkim – jak wskazano powyżej, a co apelujący obrońcy kwestionowali bezpodstawnie – znaczenie slangowych określeń poszczególnych rodzajów narkotyków, którymi sprawcy posługiwali się w nagranych rozmowach, wprost wytłumaczone zostały w relacjach procesowych świadka P. K. (2) i oskarżonego A. S.; nadto świadkowie K. i G. opisując poszczególne transakcje jednoznacznie określali, jakie narkotyki (amfetamina, marihuana) były ich przedmiotem. Wymienieni świadkowie wprost określali także ceny narkotyków obowiązujące przy poszczególnych transakcjach, co w połączeniu z utrwalonymi rozmowami, w których padały określenia, jak przywołane wyżej „sześć stów za całego szpaka” (vide: plik (...), stenogram na k. 819), dostarczało wystarczających podstaw do przyjęcia, że zachowania oskarżonych dotyczyły transakcji narkotykowych opiewających na ustalone przez Sąd I instancji ilości i kwoty. W tej sytuacji, stanowiska apelujących obrońców poddających w wątpliwość sam fakt, że oskarżeni dokonywali transakcji narkotykowych, jak również negocjujących ustalenia co do rozmiarów i kwot, na które opiewały poszczególne transakcje – jako ignorujące wskazane informacje wynikające z zeznań świadków i z nagrań rozmów telefonicznych – musiały być uznane za rażąco dowolne.

W takiej kategorii ocenić należało w szczególności stanowisko apelującego obrońcy oskarżonych N. N. (1) i K. K. (1) oraz obrońcy oskarżonego P. K. (1), którzy utrzymywali, jakoby kategoryczne stwierdzenie, że obracana przez oskarżonych substancja była amfetaminą, nie było w ogóle możliwe w sytuacji gdy substancja ta **nie została poddana badaniom laboratoryjnym**. Rodzaj substancji narkotycznej, będącej przedmiotem zarzutu wprowadzania do obrotu, czy udzielania narkotyku, nie musi bynajmniej potwierdzony być w każdym przypadku dowodem z opinii biegłego, ale wystarczające w tym względzie mogą okazać się dowody pochodzące z osobowych źródeł dowodowych, w tym zeznania świadków. W stanie faktycznym ustalonym w przedmiotowej sprawie, w którym oskarżeni nie incydentalnie, ale profesjonalnie obracali narkotykami, a zeznający świadkowie mieli bezpośrednie doświadczenia w zażywaniu narkotyków, nie sposób przyjąć, jakoby przedmiotem handlu była substancja jedynie wyglądająca jak amfetamina, a będąca jakimś nieustalonym środkiem. Takie stanowisko obrony nie wytrzymało konfrontacji z zasadami racjonalnego rozumowania.

Sprzeczne z zasadami racjonalnego myślenia było takż twierdzenie apelującego obrońcy oskarżonego P. K. (1), jakoby narkotyki, których posiadanie w dniu 8 maja 2013 r. przypisano temu oskarżonemu, zostały mu **podrzucone przez funkcjonariuszy policji**. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, teza obrony jawiła się jako w sposób oczywisty bezpodstawną, w szczególności wobec faktu, że organy ścigania dysponowały innymi dowodami sprawstwa oskarżonego i niezrozumiałym było, dlaczego funkcjonariusze preparować mieliby dowody obciążające właśnie tego wybranego oskarżonego. Co więcej, P. K. (1) w toku przeszukania nie twierdził bynajmniej, jakoby amfetamina została mu podrzucona, a jedynie oświadczył, że nie wie do kogo substancja ta należy; potem zaś w sposób rażąco naiwny tłumaczył genezę (przypadkowego jego zdaniem) wejścia w posiadanie owej substancji.

Jednocześnie – co należało podkreślić – Sąd I instancji w pełni prawidłowo uznał, że zgromadzone w sprawie dowody nie we wszystkich objętych zarzutami przypadkach wystarczały do przypisania oskarżonym sprawstwa w zakresie poszczególnych transakcji, czy ilości objętych nimi narkotyków. W określonych – wskazanych przez Sąd I instancji (np. na str. 43 uzasadniania zaskarżonego wyroku) – przypadkach, jak np. ten dotyczący transakcji przy udziale oskarżonego N., zebrany materiał dowodowy (choć formalnie obejmował te same wiarygodne źródła dowodowe)

nie dostarczał jednoznacznych informacji co do ilości narkotyków i ich ceny. W tych przypadkach, Sąd I instancji prawidłowo **stosując zasadę in dubio pro reo, wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k.**, ograniczył odpowiedzialność karną przypisaną oskarżonym w porównaniu do zakresu zarzuconego im w akcie oskarżenia. Podkreślenia wymagało jednakże, że zabieg taki nie był bynajmniej argumentem wskazującym, że zgromadzone w sprawie dowody w ogóle nie dostarczały podstaw do przypisania oskarżonym jakiegokolwiek odpowiedzialności karnej.

Apelujący obrońca oskarżonego A. S. nie miał też racji upatrując w zeznaniach **świadków K. G., P. C. i P. G. (3)** źródła informacji mogących skutecznie ekskulpować oskarżonych od zarzuconych im czynów narkotykowych. Zeznania te – w zakresie, w jakim świadkowie zaprzeczyli, ażeby dokonywali zakupu narkotyków od P. K. (1) i A. i S. – słusznie uznane zostały przez Sąd I instancji za niewiarygodne. Jak bowiem trafnie ocenił Sąd I instancji (vide: str. 90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), pozostawały one w sprzeczności z treścią omówionych powyżej nagrań rozmów telefonicznych i zeznań świadków K. i G.. Przy czym, apelujący obrońca negując ową sprzeczność, czynił to gołosłownie.

Wbrew stanowisku wszystkich pięciu apelacji, wersja obrony nie została także skutecznie potwierdzona treścią **wyjaśnień samych oskarżonych**, negujących swoją winę. Wbrew bowiem stanowisku apelujących, dokonana przez Sąd I instancji ocena tychże wyjaśnień okazała się prawidłowa. Wyjaśnienia oskarżonych, w zakresie, w jakim nie przyznawali się oni do winy, słusznie uznane zostały przez Sąd I instancji za niewiarygodne, skoro negowanie winy, stanowiące główny sposób realizacji linii obrony sprawców, w przedmiotowej sprawie pozostawało w sprzeczności z innymi dowodami, w tym wzajemnie potwierdzającymi się dowodami z materiałów z kontroli operacyjnej i zeznań świadków K. i G..

Oczywiście bezzasadny był podniesiony zasadniczo we wszystkich omawianych apelacjach (za wyjątkiem tej pochodzącej od obrońcy oskarżonego T. S. (1)) **zarzut pominięcia dowodów, stanowiący naruszenie art. 410 k.p.k.**, mające polegać na pominięciu przez Sąd I instancji wskazywanych w apelacjach dowodów (w ocenie apelujących – o korzystnej dla oskarżonych wymowie), w tym wyjaśnień samych oskarżonych. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazywała jednoznacznie, że żaden z wymienionych w apelacjach dowodów nie został przez Sąd I instancji pominięty. O pominięciu dowodu można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd przeprowadziwszy dowód na rozprawie, nie poddaje go następnie ocenie w procesie wyrokowania. Tymczasem Sąd I instancji odniósł się do wszystkich wprowadzonych do procesu dowodów – także tych eksponowanych w zarzutach apelacji – poddał je analizie i dał temu wyraz w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Jedynie wynik dokonanej przez Sąd oceny dowodów, różnił się od wniosków forsowanych przez obronę. Autorzy apelacji w sposób oczywiście mylny utożsamili zatem sytuację pominięcia danego dowodu, z przypadkiem różnicy w jego ocenie.

Jednocześnie podkreślić należało, że apelujący obrońcy, nie wykazawszy – jak była o tym mowa powyżej – żadnej wadliwości w zakresie procedowania Sądu I instancji w zakresie dowodów z nagrań z kontroli operacyjnych, jak również ich oceny i interpretacji, czy oceny zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych, nie mogli zasadnie zarzucać błędnego ustalenia faktów wynikających z treści tychże dowodów, w szczególności samego faktu udziału oskarżonych w transakcjach narkotykowych, objęcie nimi określonych rodzajów i ilości narkotyków, czy kwoty korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonych z tychże transakcji. Bowiem uprzednie dowiedzenie, że Sąd I instancji ustalając fakty, naruszył ustalone zasady procesowe, stanowi warunek konieczny wykazania błędów w ustaleniach faktycznych – które wytknęli wszyscy apelujący obrońcy. **Błąd w ustaleniach faktycznych** nie może bowiem wynikać wyłącznie z wątpliwości strony, czy też z przyjęcia przez nią odmiennej wersji zdarzeń, ale musi mieć konkretną przyczynę, a przyczyną taką jest właśnie naruszenie reguł procedowania, w tym np. pominięcie przez sąd niektórych dowodów, albo przeciwnie – oparcie się na dowodach niewprowadzonych do procesu, czy też w końcu dokonanie tychże dowodów wadliwej oceny – to jest odbywającej się z przekroczeniem granicy swobodnej ich oceny, a zatem np. obrażającej zasady logicznego rozumowania, zasady wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Apelujący jednakże – jak wskazano już powyżej – nie wykazali konkretnych uchybień procesowych Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów z zeznań świadków czy z materiałów z kontroli operacyjnych. Tym samym nie mogli też skutecznie wytykać Sądowi I instancji błędów w ustaleniach faktycznych, opartych na tychże dowodach. Przy czym stanowisko apelujących było tym bardziej nieuprawnione, że głównym de facto argumentem mającym dowodzić wadliwego ustalenia przez Sąd I

instancji poszczególnych faktów, na których oparto zaskarżone rozstrzygnięcie, było to, że oskarżeni okoliczności te negowali. Tymczasem prosta afirmacja relacji procesowych oskarżonych nie mogła skutecznie podważyć ustaleń Sądu I instancji. Okoliczności opisane w wyjaśnieniach oskarżonych nie znajdowały bowiem potwierdzenia w omawianych dowodach z nagrań z kontroli operacyjnej, a nawet pozostawały z ich wymową w sprzeczności.

Podkreślenia wymagało przy tym, że wbrew zarzutowi sformułowanemu w apelacjach obrońców oskarżonego T. S. (1) i A. S., Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących **uczynienia sobie przez oskarżonych z popełnienia przestępstwa narkotykowego stałego źródła dochodu, w rozumieniu art. 65 § 1 k.k.** Twierdzenie obrońców ignorowało treść dowodów, w tym z utrwalonych rozmów telefonicznych i zeznań świadków K. i G. – wskazujących na dokonywanie przez oskarżonych transakcji narkotykowych w sposób nieincydentalny, ale w ramach planowanej i niejako stałej działalności, w której upatrywali sposobu na uzyskiwanie środków finansowych. Przy czym jednym de facto argumentem przywołanym przez obrońców na poparcie tezy o wadliwym ustaleniu stałego charakteru dochodów uzyskiwanych z procederu narkotykowego, było negowanie (jak wskazano powyżej – nieskuteczne) samego faktu uczestniczenia przez oskarżonych w transakcjach narkotykowych.

Wskazania wymagało w końcu, że wbrew stanowisku apelujących, wyrażonemu zasadniczo we wszystkich omawianych apelacjach, w przedmiotowej sprawie – w innym niż opisane powyżej przypadku odnoszące się do ilości narkotyków, czy też sprawstwa oskarżonych w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. – nie wystąpiła potrzeba zastosowania zasady in dubio pro reo, ujętej w **art. 5 § 2 k.p.k.** W odniesieniu do będących przedmiotem osądu czynów narkotykowych postępowanie dowodowe dostarczyło wystarczających podstaw faktycznych dla potwierdzenia okoliczności owych czynów i pozwalających przypisać oskarżonym owe czyny i to w kształcie i zakresie przyjętym w zaskarżonym wyroku. Tym samym, w odniesieniu do oskarżonych nie wystąpiły inne niż przyjęte przez Sąd I instancji, wątpliwości, które winny być rozstrzygnięte na ich korzyść. Wątpliwości takie nie istniały zatem w sprawie obiektywnie, ale sformułowane zostały wyłącznie w stanowiskach obrońców, którzy zdawali się nie dostrzegać, że wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie pozostawiał na nie miejsca i był jednoznaczny.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutów apelujących obrońców kwestionujących prawidłowość dokonanego przez Sąd I instancji aktu subsumpcji. W tym zakresie oczywiście bezzasadny okazał się podniesiony w apelacji obrońcy **P. K. (1)**, zarzut **naruszenia przepisu art. 64 § 2 k.k.**, poprzez bezpodstawne przyjęcie – przy skazaniu tego oskarżonego – że przypisanych czynów dopuścił się on w warunkach powrotu przestępstwa, o którym mowa w art. 64 § 2 k.k., gdy ewentualne jego sprawstwo mogło być uznane jedynie za działanie w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Z treści zaskarżonego wyroku wynikało, że rzeczywiście Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu P. K. (1) karę za czyn przypisany mu w pkt 9 części rozstrzygającej wyroku (podobnie jak miało to miejsce w przypadku skazań innych oskarżonych w sprawie), w podstawie wymiaru kary wymienił art. 64 § 2 k.k. Podkreślenie wymagało jednakże – co wyraźnie umknęło uwadze apelującego – że przywołanie owego przepisu wynikało z przypisania oskarżonemu K. popełnienia przestępstw w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej (które to ustalenie nie ostało się w instancji odwoławczej) oraz z uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu (nie zaś w warunkach multirecydywy, o czym w zaskarżonym rozstrzygnięciu nie było w ogóle mowy) i jako takie znajdowało pełne oparcie w treści art. 65 § 1 i 2 k.k. Z § 1 wskazanego przepisu wynika, że przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie i przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstwa. Skoro więc P. K. (1) z popełnienia przypisanego mu przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to zasadne było wskazanie przez Sąd meriti w podstawie prawnej wymiaru kary także art. 64 § 2 k.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 września 2017 r., sygn. II AKa 388/16). Przy czym, wprowadzenie do podstawy prawnej wymiaru kary przepisu art. 64 § 2 k.k., jest konieczne, jako że obliuguje on sąd do orzeczenia kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2009 r., sygn. II AKa 150/09).

Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do zakwestionowania ustaleń i wniosków Sądu I instancji co do sprawstwa oskarżonych w zakresie pozostałych (poza omówionymi powyżej przestępstwami narkotykowymi) przypisanych im przestępstw, tj. przypisanego oskarżonemu **K. K. (1) czynu z art. 191 § 2 k.k.** oraz przypisanego **oskarżonemu T. S. (2) czynu z art. 263 § 2 k.k.** W odniesieniu do drugiego z wymienionych przypadków, rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie było w ogóle kwestionowane przez obronę co do sprawstwa i winy oskarżonego; Sąd Apelacyjny nie znalazł zaś żadnych podstaw by zakwestionować je z urzędu.

Z kolei w przypadku skazania oskarżonego K. za wymuszenie zwrotu wierzytelności, jego apelujący obrońca, koncentrując się na negowaniu sprawstwa tego oskarżonego w zakresie czynów narkotykowych, temu dodatkowemu czynowi poświęcił argumentację dalece bardziej ogólną. Ograniczała się ona de facto do podkreślania stanowiska procesowego oskarżonego K. oraz gołosłownego w swej istocie negowania wiarygodności zeznań **pokrzywdzonego Ł. D.** w tym zakresie, w jaki podawał on okoliczności obciążające oskarżonego. Jako taka argumentacja obrońcy okazała się chybiona.

Uwzględniając wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że – wbrew stanowisku apelujących obrońców – brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie wszystkich przypisanych im czynów (poza udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej). W szczególności apelacje nie wykazały zasadnych podstaw do postulowanego przez obrońców uniewinnienia oskarżonych od przypisanych im czynów. Sąd odwoławczy uznał także, że apelujący obrońcy nie wykazali, jakoby postępowanie rozpoznawcze przed Sądem Okręgowym obarczone było wadami i brakami uzasadniającymi potrzebę jego powtórzenia. Z uwagi na to, kwestionowana przez obronę konkluzja Sądu I instancji o wypełnieniu przez oskarżonych w sposób zawiniony ustawowych znamion przypisanych im czynów, we wszystkich przypadkach poza wspomnianymi czynami z art. 258 § 1 k.k. – zasługiwała na aprobatę.

Oceniając zawarte w zaskarżonym wyroku **rozstrzygnięcie w przedmiocie kary**, zauważyć należało, że bezpośrednią konsekwencją opisanych wcześniej zmian zaskarżonego wyroku, obejmujących uniewinnienie oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1) od jednego z zarzuconych im czynów (z art. 258 § 1 k.k.), było powstanie sytuacji prawnej, w której jedna z orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych przestała istnieć. Wobec tego koniecznym było uchylene zawartych w pkt 12, 20, 27 i 36 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku orzeczeń w przedmiocie kar łącznych pozbawienia wolności i wymierzenie wymienionym oskarżonym nowych kar łącznych pozbawienia wolności.

Dokonując łączenia kar, w pierwszej kolejności zauważyć należało, że Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji w przedmiocie wysokości poszczególnych kar jednostkowych, orzeczonych wobec oskarżonych w ramach skazań, które po dokonaniu niniejszej kontroli odwoławczej, utrzymano w mocy.

Wskazać przy tym należało, że w przypadku oskarżonego T. S. (1), rozstrzygnięcie w tym przedmiocie na korzyść oskarżonego zostało zaskarżone wprost, zgłoszonym w apelacji jego obrońcy zarzutem naruszenia art. 53 k.k., a w przypadku oskarżonych N. N. (1) i A. S. – zarzutami ewentualnymi rażącej surowości kary; w przypadku natomiast oskarżonego K. K. (1) i P. K. (1) kwestionowanie rozstrzygnięcia o karze wynikało z zaskarżenia przez ich obrońców wyroku w całości.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw by podzielić wynikające z apelacji obrońców stanowisko, **jakoby wymierzone oskarżonym kary jednostkowe były rażąco nadmiernie surowe**. Kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kary grzywny, to jest w przypadku:

1. oskarżonego **K. K. (1)** – 2 lata, 8 miesięcy oraz 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywna w rozmiarze 200 stawek dziennych, po 50 zł,
2. oskarżonego P. K. (1) – 3 lata oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywna w rozmiarze 300 stawek dziennych po 20 zł,

3. oskarżonego **N. N. (1)** – 2 lata i 5 miesięcy, 1 rok i 2 miesiące oraz 4 miesiące pozbawienia wolności i grzywna w rozmiarze 250 stawek dziennych po 20 zł,

4. oskarżonego **A. S.** – 2 lata i 1 miesiąc, 1 rok i 1 miesiąc oraz 4 miesiące pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po 20 zł, 50 stawek dziennych po 20 zł,

5. oskarżonego **T. S. (1)** – 2 lata i 2 miesiące, 10 miesięcy, 2 miesiące 8 miesięcy oraz 4 miesiące pozbawienia wolności i grzywna w rozmiarze 200 stawek dziennych po 20 zł,

– mieściły się w granicach ustawowego zagrożenia, należycie uwzględniły dyrektywy wymiaru kary i jawiły się jako odpowiednia reakcja prawno-karna na popełnione przez oskarżonych bezprawie. Zauważyć przy tym należało, że miarkując te kary Sąd I instancji należycie uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, tak o charakterze obciążającym, jak i łagodzącym, w tym okoliczności wskazane w apelacjach obrońców.

W szczególności nie było tak, jak zarzucił apelujący obrońca oskarżonego T. S. (1), jakoby Sąd I instancji nie zindywidualizował sytuacji poszczególnych oskarżonych przez pryzmat przesłanek wskazanych w art. 53 k.k. Lektura zaskarżonego orzeczenia wskazywała jednoznacznie, że Sąd I instancji sytuację każdego z oskarżonych w kontekście wymiaru kary ocenił indywidualnie, wyraźnie określając okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące w odniesieniu do każdego z oskarżonych oddzielnie (vide: w odniesieniu do oskarżonego S. rozważania na str. 134-135 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Zauważyć przy tym należało, że apelujący obrońca oskarżonego S. skonkretyzował swój zarzut skierowany przeciwko wymiarowi kar jednostkowych wyłącznie przeciwko karze 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za czyn z art. 263 § 2 k.k. Stanowisko obrońcy musiało być jednakże uznane za nieuzasadnione, skoro dopatrując się w tym zakresie rażącej nadmiernej surowości kary, domagał się jej obniżenia o 2 miesiące, co w żadnym razie nie odpowiadało kryterium „rażącej” niewspółmierności.

Nie miał także racji apelujący obrońca oskarżonego N. N. (1), wywodząc, jakoby orzeczone wobec tego oskarżonego kary jednostkowe winny być niższe z uwagi na okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Sąd I instancji uwzględnił zatem na korzyść oskarżonego N. te same okoliczności, które eksponował w swojej apelacji jego obrońca, to jest aktualną stabilizację życiową oskarżonego, w tym wykonywanie przez niego pracy zarobkowej i utrzymywanie konkubiny i córki. Wbrew jednakże oczekiwaniom apelującego obrońcy, brak było jakichkolwiek podstaw do tego by wskazanym okolicznościom nadawać dalej idącą wymowę łagodzącą.

Podobnie, dalej idące – niż ocenił to Sąd I instancji – okoliczności łagodzące nie ujawniły się w przypadku pozostałych oskarżonych. Podkreślenia wymagało przy tym, że omówione wcześniej wyeliminował z opisu czynów przypisanych oskarżonym w punktach 9, 16, 23, 24, (...) i 32 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku wskazania, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, nie umniejszał kryminalnej zawartości tych czynów w sposób tak istotny, iżby miało to wpływ na wysokość orzeczonych za te czyny kar jednostkowych. Tym bardziej – że jak wyjaśniono powyżej – skazania te i tak ostały się ze wskazaniem popełnienia czynów w warunkach art. 65 § 1 k.k., a to z uwagi na uczynienia sobie z przypisanego im przestępczego procederu stałego źródła dochodu. Brak też było podstaw do modyfikacji orzeczonych wobec oskarżonych kar grzywn, w tym w przypadku oskarżonego A. S., także kary łącznej grzywny w rozmiarze 160 stawek dziennych po 20 zł każda.

Uwzględniając natomiast zmienione granice wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności oraz mając baczenia na niewątpliwie zmniejszoną (wobec częściowego uniewinnienia oskarżonych) kryminalną zawartość całego przypisanego im przestępczego procederu, jak również na wymóg wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, Sąd Apelacyjny orzekając w **pkt 1.f)** uzasadnianego wyroku, uchylił zawarte w pkt 12, 20, 27 i 36 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku orzeczenia w przedmiocie kar łącznych pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonym nowe kary łączne pozbawienia wolności:

- **oskarżonemu P. K. (1)**, łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w pkt 9 i 11 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – karę łączną 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- **oskarżonemu N. N. (1)**, łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w pkt 16, 18 i 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- **oskarżonemu A. S.**, łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w pkt 23, 24 i 26 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

- **oskarżonemu T. S. (2)**, łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w pkt (...), 32, 33, 34 i 35 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – karę łączną 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Dodać przy tym należało, że potrzeba modyfikacji kary łącznej pozbawienia wolności nie dotyczyła **oskarżonego K. K. (1)**; ten bowiem oskarżony od zarzutu udziału w grupie przestępczej uniewinniony został już w I instancji, zaś wszystkie dotyczące go rozstrzygnięcia skazujące zostały utrzymane w mocy. Zatem w jego przypadku elementy orzekanej kary łącznej nie uległy zmianie, zaś Sąd I instancji miarkując wobec niego karę łączną i orzekając tę karę w rozmiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 6 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) uwzględnił należycie wszystkie dyrektywy wymiaru kary łącznej, w tym związku podmiotowo przedmiotowe pomiędzy przypisanymi mu czynami oraz wymóg wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.

Jednocześnie, w **pkt 2** uzasadnianego wyroku, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Orzekając o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny uwzględnił to, że oskarżony A. S. korzystał w nim z pomocy prawnej obrońcy wyznaczonej mu z urzędu. Wobec tego, w **pkt 3** uzasadnianego wyroku, na podstawie przepisów § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714), obrońcy tej zwrócono koszty obrony udzielonej wymienionemu oskarżonemu z urzędu w tymże postępowaniu.

Nadto, w **pkt 4** uzasadnianego wyroku, Sąd Apelacyjny uwzględniając wynik spawy odwoławczej, w oparciu o przepisy art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., kosztami tego procesu obciążył Skarb Państwa w części związanej z uwzględnieniem apelacji obrońców, skutkującym częściowym uniewinnieniem oskarżonych P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (1), w pozostałej zaś części, wynikającej z nieuwzględnienia apelacji obrońców, mając na względzie przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k., zwolnił wszystkich oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Uwzględniono przy tym sytuację majątkową oskarżonych i ich możliwości zarobkowe, w tym perspektywę odbywania przez nich kar izolacyjnych, co nakazywało przyjąć, że pokrycie tychże kosztów byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe.

Zwolnieniem powyższym nie objęto wymierzanych oskarżonym opłat. I tak, wobec zmiany wysokości kar w postępowaniu odwoławczym, na podstawie art. 10 ust. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 ze zmian.), oskarżonym P. K. (1), N. N. (1), A. S. i T. S. (2) wymierzono opłaty za obie instancje od nowo orzeczonych kar pozbawienia wolności, w kwotach po 400 zł; zaś oskarżonemu K. K. (1), zgodnie z art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 5 powołanej ustawy, opłatę wymierzono w kwocie 400 zł za drugą instancję.

M. K. I. P. M. T.